OTTO WITT

ETT DRAMA PÅ HAVET

ROMANTISERAD SKILDRING FRÅN VÄRLDSKRIGET 1914

STOCKHOLM
B. WAHLSTRÖMS FÖRLAG
1914

Förord till den elektroniska utgåvan

Under arbete...

ETT DRAMA PÅ HAVET

FÖRSTA KAPITLET.

Utanför Helgoland.

Kommendanten på undervattensbåten »U 9» kastar en blick i periskopet eller »trollspegeln», som apparaten kallas av matroserna ombord, medan den av rolighetsministern, övereldaren Eisenblätter, helt enkelt benämnes »skvallerspegeln».

Ännu en blick och kommendanten giver en stoppsignal, vilken högt och tydligt besvaras från maskinrummet och i nästa ögonblick ligger »U 9», framdriven endast av trögheten, gungande i vattenbrynet.

Genom ögat ser man ön Helgolands besynnerliga formation avteckna sig mot himlens och havets blåa färgning, denna egendomliga ö, ej lika någon annan i världen.

Man skriver den 5 augusti 1914. Krigstillstånd har nyss förklarats mellan åtskilliga av Europas stater och bland andra, som erhållit förseglade order från högsta ort, är även kaptenlöjtnanten Otto Weddingen, kommendant påundervattensbåten »U 9». På kuvertet, som inom sig gömmer denna order, är antecknat:

»Att brytas på höjden av Helgoland», och de kommendanten närmast stående officerarna ombord, de, som just nu äro samlade kring chefen, avvakta med spänning det ögonblick, som skall uppenbara vad det avlånga, blåa kuvertet döljer.

Kommendanten bryter under allmän tystnad ordern.

Det visar sig vara en befallning att företaga en expedition till Shetlandsöarna, ett ytterst riskabelt uppdrag i synnerhet alldenstund man har sig bekant, att brittisk krigsförklaring utfärdats under loppet av gårdagens eftermiddag och att engelska flottan mobiliserats.

Ordern är dubbelt riskabel med tanke på den stora distans som skiljer Shetlandsöarna från Helgoland, ett högst

betydligt avstånd för en undervattensbåt. Men i detta ögonblick finnes det ingen av de ombordvarande officerarne som känner fruktan. Väl en och annan som i sitt stilla sinne förnimmer ett visst tvivel. Det är allt.

De se alla på sin chef och märka plötsligt hans beslutsamma utseende och den blixt, som lyser ur hans ögon.

Och som hade ett kommandoord uttalats, ljuder från allas strupar samtidigt ett dånande hurra.

— Det är rätt, säger kommendanten. Så talaäkta soldater. En liten lustresa på Nordsjön mottages alltid med tacksamhet.

Och innan någon hinner framkomma med kommentarer giver Otto Weddingen sin nästkommenderande, överstelöjtnant Spiess, order att sätta full fart på »U 9» med destinationsort Sumburgh Head, Shetlandsöarnes sydligaste udde.

I skydd under Helgoland höjer sig undervattensbåten, vattnet kastas ur sidotankarna och stilla glider »U 9» bort emot okända öden och äventyr.

På stranden av Helgoland ser man ett oroligt liv. Det är de till över ett tiotusental uppgående badgästerna, som nu i de vilda ryktenas tid ådagalägga mera livlighet än eljes. En mängd värnpliktiga äro inkallade till sina regementen, och utlänningar måste skynda hem till sina respektive länder. Där blanda sig damernas brokiga toaletter med den gula sanden och det blåa havet och mot samma hav bryta sig de badandes ljusa kroppar.

»U 9» avlägsnar sig mera och mera och alla som kunna stiga upp på däck.

De rikta alla sina kikare mot den egendomliga ön, den sista känningen av fosterlandet, den sista nu — vem vet kanske för alltid.

Det sista skyddet för sjögång och vind som Helgoland givit, upphör, sjön vräker hög och rullande, men ännu stå alla som kunna undvaras kvar på däck.

Var och en vet eller tror sig veta vad de andra tänka och ord äro obehövliga, tyckes det, mellan dessa män.

Dock bryter överstyrmannen Traebert tystnaden, pekar mot den försvinnande ön och säger:

— Herr kaptenlöjtnant, där borta lades första stenen till den ryktbarhetens byggnad, ni kommer att resa inför världen innan ni dör.

— Asch — det var väl ingenting, svarar Weddingen enkelt. Jag var närmast till hands — det var allt.

— Närmast till hands. Men, kaptenlöjtnant, genmäler Traebert halvt stött, halvt stolt — nej säg hellre, att ert hjärta var närmast rocken — att det var i kontakt med er hjärna, som kommenderar rörelsen hos musklerna och att detta tillsammans åstadkom den hjältehandling ni utförde.

— Ja, Traebert har rätt, infaller överstelöjtnant Spiess, absolut rätt. Det är just kombinationen mellan, hjärna och hjärta som skapar de äkta männen. Hjärta och känsla utan reflexion — det är kvinnan. Hjärna utan hjärta och känsla är maskulint — visserligen — men den äkta mannen framstår först hos den, som låter det logiska, klara förnuftet ingå förbund med hjärtat. Medelvägen mellan dessa pendelsvängningar är mannens största dygd.

— Herre Gud, så många ord om en så enkel sak, svarar Otto Weddingen och drager påskuldrorna. En lättmatros faller över bord — jag befinner mig vid relingen och hoppar i efter honom — vad var naturligare? Skulle inte ni gjort precis det samma?

— Det är lätt att svara ja, säger Traebert, men det faktum står fast, att tusen människor skulle kunna hava gjort det, medan ni har gjort det. Och det är i alla fall det, det kommer an på. Därför fick ni också räddningsmedaljen herr kaptenlöjtnant.

— Nå, nå, svarar Weddingen, men jag säger ändå, att det intet är att göra affär av.

— Men det gick en orkan då. Sjön gick hög och det var fara för ert eget liv. Jo, jag håller fast vid vad jag säger: den handlingen var hörnstenen till er ryktbarhets byggnad. Som ni kanske minns har jag dessutom reda på

spådomen —

— Ja, den välsignade spådomen, skrattar chefen. —

— Men den har ju slagit in, i alla fall delvis — jag har tänkt på det — och — vad säger ni om det, herr kaptenlöjtnant — varför fick ni just «U 9» till att kommendera — varför inte lika gärna «U 10» eller «U 8»? Nej, just nian skulle det vara — och det stämmer ju även det med spådomen.

Överstelöjtnant Spiess spetsar öronen.

— Vilken spådom? frågar han nyfiket.— Å, det är en gammal historia — Allt sedan år 1902, svarar kommendanten på «U 9».

— Året efter det ni kom in i vapnet?

— Ja, året efter.

— Och vad innebar den, om jag får fråga?

Just nu slår en väldig våg över det runda däcket och med ens känna de alla, som vistas därå, att det är lika så behagligt att stiga under däck.

Weddingen ger emellertid själv signalen genom att gå ned under däck och säger leende:

— Den där spådomen, ja. Det är en lustig historia. Jag skall tala om den vid lägligt tillfälle för er andra, som inte känna till den — emellertid står den på visst sätt i samband med Tysklands fiender — gott det passar bra, låt oss säga att jag omtalar den första gången vi under det här kriget måste krypa ned för att gömma oss för ett fientligt fartyg — passar det?

De andra veta, att Otto Weddingen, ehuru han är jovial och ytterst rättfram dock i allt är chefen ut i fingerspetsarna och ehuru ett par av dem tänkt invända, att de likaså gärna nu strax kunde fått del av den besynnerliga spådomen tiga de likt snälla barn och stiga samtliga ned genom undervattensbåtens torn.

Under däck kan emellertid icke Spiess avhålla sig från att fråga Traebert om han känner till saken.

— Ja, svarar denne.

— Men vad gäller det? undrar Spiess.

Men Traebert giver honom ett svar som karaktäriserar den kombination av tillgivenhet och respekt samtliga officerare hysa för Otto Weddingen:

— Hörde ni inte, vad Weddingen sade, herr överstelöjtnant. Jag har ännu aldrig hört honom säga något meningslöst. Har ni?

— Jag — nej! svarar Spiess.

— Nej, visst — så då vete fan om han inte menar något med detta också.

Vid dessa ord tiger Spiess och samtliga gå till sina sysslor ombord.

Traebert avlöser rorgängaren och vid ratten tänker han över det, som nyss talats.

Den märkliga spådomen känner han mindre till än han vill medgiva själv — det är endast ett mycket dunkelt minne som svävat för honom — något tämligen invecklat matematiskt i vilket en «nia» spelat en viss roll. Men Traebert är ett mycket kvickt huvud. Det har aldrig spelat någon roll för honom om han kastat sig in på kapitel med vilka han ej alls varit förtrogen. Och därför har han helt ogenerat framslungat «U 9:s» beröring med spådomen samt lika diplomatiskt som täktfullt vridit sig från Spiess' fråga.

Hans tankar lämna emellertid snart detta tema och börja att syssla med det, som just nu upptager en krigares hela håg och själ: det stora kriget.

Han kombinerar och gör slutledningar.Motståndaren har en stark flotta, ohyggligt stark och mäktig, och det nya

vapnet, undervattensbåten, har knappast fått ett elddop; det är oprövat — ja, hur skall det väl gå.

Till heder för hans chef sluta alla hans spekulationer på ett tämligen enkelt sätt:

— Vete fan hur det går. — Men hava vi Weddingen med på båten så hava vi de bästa utsikter till att verkligen få utfört något också.

Kaptenlöjtnanten står plötsligt framför honom, godmodigt leende.

Det ligger något under detta smil.

Måhända är det chefens tanke:

— Vete fan hur det går — men med en sådan besättning kan man göra storverk.

Ty förtroendet är allmänt ombord på denna båt — det är ej endast «konungens rock» som giver utslaget utan även det, som finnes inom denna, under den blåa tröjan —

Weddingen ser på kompassen.

— Fall av ett halvt streck nord-nord-väst, säger han.

— Skall ske, svarar Traebert utan att fråga det minsta.

— Rätt så. Håll kursen.

Kaptenlöjtnanten nickar och försvinner.

Traebert ser efter honom och med ens slår en tanke rot hos honom. Nu vet han, vad chefenmenat med att uppskjuta sin berättelse om spådomen: han vill undvika den helt enkelt.

Och Traebert föresätter sig att aldrig mera beröra detta tema.

Och «U 9» plöjer sin blåa väg mot det avlägsna målet.

*

ANDRA KAPITLET.

Mystiska aeroplan.

Natten som kommer förflyter lugnt, vinden mojnar av och under den härligaste, stjärnblanka augustihimmel glider detta hemska mordvapen som kallas undervattensbåt fram över havsytan. Ivriga spejare med skarpa kikare för ögonen spana oavlåtligt följande horisonten åt alla väderstreck — men allt är lugnt, så lugnt som endast himmel och hav kunna vara det. Och när ingen fara varsnas finner Weddingen det ej vara påkallat av behovet, att sänka «U 9» under vattenlinjen.

Den 5:te augusti byter så småningom plats i almanackan med dem 6:te och i morgontimmarna har solen över Nordsjön en underbar, klar glans. Havet ligger med en sakta, varlig dyning i mjuka böljande veck och med en känsla av oändlig fred menat med att uppskjuta sin berättelse om spådomen: han vill undvika den helt enkelt.

Och Traebert föresätter sig att aldrig mera beröra detta tema.

Och «U 9» plöjer sin blåa väg mot det avlägsna målet.

*

ANDRA KAPITLET.

Mystiska aeroplan.

Natten som kommer förflyter lugnt, vinden mojnar av och under den härligaste, stjärnblanka augustihimmel glider detta hemska mordvapen som kallas undervattensbåt fram över havsytan. Ivriga spejare med skarpa kikare för ögonen spana oavlåtligt följande horisonten åt alla väderstreck — men allt är lugnt, så lugnt som endast himmel och hav kunna vara det. Och när ingen fara varsnas finner Weddingen det ej vara påkallat av behovet, att sänka «U 9» under vattenlinjen.

Den 5:te augusti byter så småningom plats i almanackan med dem 6:te och i morgontimmarna har solen över Nordsjön en underbar, klar glans. Havet ligger med en sakta, varlig dyning i mjuka böljande veck och med en känsla av oändlig fredgriper kaptenlöjtnanten, då han efter en stärkande sömn går upp på däcket, kikaren och undersöker mera pro forma synranden åt alla håll.

— Rent vatten? frågar Spiess.

— Ja, svarar Weddingen. Inte annat än jag kan se. Men vänta — om det är ren luft däremot — det vete fåglarna.

Spiess skrattar och vill just anmärka att han senterar skämtet då Weddingen griper hans arm och utbrister:

— Intet skämt — tag er kikare. Säg vad ni ser. Där rätt i nordost.

Spiess åtlyder ögonblickligen och likaså ett par andra av officerarna, som just nu befinna sig uppe på däck.

— Fåglar, säger Spiess.

— Ja, jättefåglar, infaller Schoen, mariningeniören.

— Besynnerligt hur stilla de hålla vingarna, anmärker övermaskinisten Heinemann. Alldeles ovanligt stilla.

Weddingen tager kikaren från ögonen och säger, vänd till de andra.

— Ja, ni ha rätt allesammans bara med den lilla skillnaden, att ni alla ha orätt.

— Hur så? undrar Traebert.

— Det är alls inga fåglar — men däremot hålla de vingarna alldeles stilla.

Det går en ryckning genom de andra.

— Aeroplan! utbrister Spiess.

— Ja, min själ, replikerar Heinemann.

Men ingeniör Schoen anmärker, att detta är alldeles otänkbart, han själv ser ej mindre än hela tre stycken av dessa fågelliknande fenomen och hur skulle dessa kunna förefinnas så långt ut till havs — otänkbart. Men slutligen måste han giva kaptenlöjtnanten rätt. Det är verkligen tre endäckare, tre veritabla monoplan med spetsiga vingar som kretsa i cirklar långt borta alldeles över horisonten. Bristen på jämförande föremål har gjort, att man helt enkelt förväxlat dem med örnar — luftens alldeles ovanliga renhet har varit orsak till avståndsförväxlingen. Och under det man undrar över det besynnerliga i hela saken står kaptenlöjtnant Weddingen tyst, försänkt i djupa tankar.

Spiess har en sommar gästat de norska fjordarna å en jagare som konvojerat tyske kejsarens »Hohenzollern» på dess vanliga visit där uppe och han berättar nu ett par exempel på hur den rena, höga luften i fjordarna låta en förmoda att föremål, som befinna sig på tjugu till trettio kilometers avstånd förefalla som vore de endast ett stenkast avlägsna.

— Men i alla fall, slutar han, i alla fall är det för besynnerligt att vi kunnat taga så fel. Antagligen beror det på att vi aldrig vant oss vid att bedöma aeroplans avstånd över sjön — det måste te sig helt olika över land.

— Ja, svarar ingeniör Schoen, det blir analogt till att bedöma fartygs avstånd på land då man vant sig endast vid sjön.

Och man kommer överens om att man här gjort en iakttagelse som man bör notera till hågkomst.

Fartygschefen har ej hört de andras resonemang eller har han det, så har det blott varit med halv uppmärksamhet.

Hela hans intresse har koncentrerat sig på den stora frågan:

— Hur kunna aeroplanen hålla sig svävande mitt ute över Nordsjön — lugnt och stilla kretsande i ej för stora cirklar. Varifrån komma de? Atlantflygningar hava ännu blott företagits i fantasin — men här sväva icke mindre än hela tre verkliga aeroplan — av kött och blod, håller han på att tänka men hejdar sig — med ett avstånd av flera hundra kilometer till närmaste land.

Och än en gång sätter han kikaren för ögonen.

En idé har fötts hos honom — kanske — kanske är det hydroaeroplan. —

Men nej — det besynnerligaste av allt, de typiska, båtformiga medarna saknas — så mycket han kan se i alla fall. —

Och ånyo griper gåtans tjusning hans sinne.

Varför!

Då — med ens står allt klart för honom idess logiska sammanhang — ja, så måste det ju helt enkelt vara! —

Det är ingen tid att förlora — och rask i handling och order kommenderar chefen:

— Alle man under däck. Klart att lägga relingen. Täta luckorna. Plan- och sidoroder upp. Gör klart periskopet.

Orderna åtlydas utan en fråga, utan en undran och inom tre minuter är allt på »U 9» slutet och tätt, periskopet i ordning, rodren, uppfällda och iordningställda och relingen nedvikt och fäst vid det nu fiskglatta överdäcket.

Under däck fortsätter Weddingen att utdela sina befallningar.

— Fyll tankarna — maximalpumpning — fang.

Och pumparna arbeta. De stora, runda öppningarna på ömse sidor om båten öppna sina luckor, vattnet forsar in i tankarna och med ett lätt bubblande går »U 9» under vattenytan.

Nu synes endast tornet, nu sjunker det mer och mer även det, nu finnes blott ett stycke av en mast och ett par wiror över vattenytan och nu endast periskopet.

— Stopp! — kommenderar kaptenlöjtnanten.

»U 9» stannar.

Den står nu så väl gömd under vattnet som vore den en del av vattnet självt; endast »skvallerspegeln» sticker upp sin svanhals över vattenytan.

Och kaptenlöjtnant Weddingen vet, att lyckasman hålla båten alldeles stilla skall knappast en örnblick kunna upptäcka det lilla periskopet, men att detta vid fart strax synes på grund av det vita skum det danar vid dess fart genom vattnet.

Ett ögonblick gripes han av tvivel om hur han bäst bör handla.

I nästa fattar han ratten, kastar om den och kommenderar halv fart.

»U 9» lyder rodret; den håller sig med periskopet strax över vattenytan och glider fram — ur kursen mot Shetlandsöarna — den går i stället rakt norrut.

Först sedan allt detta är utfört lämnar Weddingen ratten till överstyrman Traebert med orden:

— Håll rak nordlig kurs till dess jag ger annan order.

Så slår han sig ned på en golvfast, vridbar stol, vänder sig till de andra officerarne och säger:

— Ja, ni förstå väl lika bra som jag vad det var för sattyg, antager jag, eller hur?

*

TREDJE KAPITLET.

Nordsjöeskadern.

Officerarne se på sin chef vid denna hans fråga och deras miner uttrycka att manövern alls man hålla båten alldeles stilla skall knappast en örnblick kunna upptäcka det lilla periskopet, men att detta vid fart strax synes på grund av det vita skum det danar vid dess fart genom vattnet.

Ett ögonblick gripes han av tvivel om hur han bäst bör handla.

I nästa fattar han ratten, kastar om den och kommenderar halv fart.

»U 9» lyder rodret; den håller sig med periskopet strax över vattenytan och glider fram — ur kursen mot Shetlandsöarna — den går i stället rakt norrut.

Först sedan allt detta är utfört lämnar Weddingen ratten till överstyrman Traebert med orden:

— Håll rak nordlig kurs till dess jag ger annan order.

Så slår han sig ned på en golvfast, vridbar stol, vänder sig till de andra officerarne och säger:

— Ja, ni förstå väl lika bra som jag vad det var för sattyg, antager jag, eller hur?

*

TREDJE KAPITLET.

Nordsjöeskadern.

Officerarne se på sin chef vid denna hans fråga och deras miner uttrycka att manövern allsinte har varit lika lättfattlig för dem, som för honom.

— Nej, svarar Spiess till slut å sina egna och kamraters vägnar, men jag har aldrig varit med i något krig där man använde aeroplan förut — så jag är ursäktad.

Det kommer en liten glimt av humor i Weddingens ögonvrår då han betänker att Spiess glömmer, att naturligtvis inte Weddingen själv heller varit i en sådan kasus, om man undantager den lilla lustresa han gjorde ned till Tripolis. Ty han vet att när man undantager just detta krig, så lär nog inte världen förr ha övat sig synnerligen mycket i aeroplans användande i veritabelt slag och då man tar hänsyn till att aeroplanen, som deltogo i kriget i Tripolis endast flögo över land, så bleve en situation som den just nu inträffade något alldeles enastående, något, som ännu ingen levande varit med om.

Och chefen vet också att en ledares första dygd är att icke gå efter uppslagsbok, utan gripa varje situation.

Men han vill, som klok chef, ej heller såra Spiess och behåller därför vad han tänker, för sig själv och svarar endast:

— Nej, visst tusan är ni ursäktad. Vapnen äro ju så unga — både luftvapnet och undervattensvapnet. Jo, vet ni varför vi gömde oss —det är engelska Nordsjöeskadern som nalkas.

— Flygeskader?

— Det har jag aldrig hört, protesterar ingeniör Schoen.

— Nej, svarar kaptenlöjtnanten, det är den stora Dreadnoughtseskadern. —

— Men —

— Jo, mycket lätt begripligt. Ombord hava de anskaffat flygare. — De gå upp från däck och ned på däck —

— Men —

— Å — för att speja, givetvis. Det är alls ingen dum idé — vid första påseendet, upplyser Weddingen.

Man tiger ett ögonblick.

— Bara vid första påseendet, fortsätter han så. Man tänke sig utkiksposten i en mastkorg — han kommer just inte så högt över vattenytan och havsbuktningen gör att han ej ser många mil innan annalkande fartyg skymmas. Men tänk Er hur mycket bättre man ser — jag menar hur mycket längre med ett aeroplan som svävar hundratals meter uppe i luften — minst fem, sex gånger så långt.

— Ja visst, utbrister Spiess, detta är klart — men ni sade: bara vid första påseendet — vad menade ni med det?

— Å, svarar Weddingen, det begriper ni lika väl som jag.

— Javisst, menar Spiess, man kunde ju skjuta ned dem.

— Nej, skrattar chefen, det är just det enda man inte kunde göra. Nej, bättre upp, överstelöjtnant, bättre upp.

Och han fortsätter:

— Nej, jag lät »U 9» gå under vatten i fall flygaren skulle ha sett oss. Vi äro ju ej beredda på att anfalla denna tur — endast för rekognoscering — således gäller det att dra sig ur spelet helskinnad. Nej, felet med att använda aeroplan till sjökrigstjänst är alldeles solklart. Som ni minns trodde vi alla först att det var fåglar.

— Utom ni, herr kaptenlöjtnant, säger Traebert artigt.

— Gott — och vad sluter sig sjömannen till när han ser en mängd skriande måsar?

— Ah — att ett går ett fiskstim under, ropar ingeniör Schoen.

— Riktigt. Och en flottas svävande aeroplan inte bara upptäcker en fientlig flotta, — nej, den visar även denne fiende att en egen armada finnes i aeroplanens närhet Vi böra notera oss detta, mina herrar, och vid hemkomsten ställa iakttagelsen till vår marins förfogande.

Kaptenlöjtnanten kastar en blick i periskopet.

— Se hit, utbrister han.

Och där, borta vid synranden ser man genom »skvallerspegeln» hur de dyka upp dessa rykande kolosser, dessa oerhörda flytande fästningar, vart och ett ett underverk och sålunda förökande världens kända sju och åttonde, vilket är Panamakanalen, med ett par dussin nya — allra minst.

Detta har visserligen dagen i förväg förklarats vara osanning av skämtaren Eisenblätter, aldrig benämnd annat än Lustige Blätter till skillnad från brodern, som tjänar vid flygkåren och kallas Fliegende Blätter — då denne rolighetsminister påstått att »U 9» var världens »nionde underverk», namnet skulle hänsyfta på detta, hade han sagt.

Synen är storslagen och när Weddingen märker, att eskaderns kurs är sådan, att den, antagligen skall passera icke långt från »U 9» — den tycks nämligen, även den, hava vikit ur kursen i nordlig riktning — giver han order att låta »U 9» genast gå till bottnen.

Ånyo strömmar vattnet in i tankarna, men med mycket mindre hörbart susande än förr och inom kort synes absolut intet av »U 9». Syreapparaten, som ersätter den förbrukade luften, funktionerar utmärkt — ett par lätta krängningar märkas, förorsakade av en rätt stark strömsättning på trettiofyra meters djup under havsytan — och »U 9» hamnar sakta och lugnt nere på havsbottnen.

Dessa män, som här äro inpackade, känna intet av det annars i undervattensbåtar såvanliga onda. Detta onda är

icke direkt sjösjuka, det är en egendomlig tryckning i maggropen, som oundvikligt följer dykarens och flygarens kall — en tryckning som åtföljes av stor sömnlust.

Dessa män i »U 9» betrakta denna dykaresjuka som en barnsjukdom, vilken de för länge sedan kommit över.

Kronometerns gång följes med intresse — man vill ogärna vistas under vattnet längre än man är absolut nödsakad till.

Tiden börjar förefalla dem lång under deras nödtvungna fångenskap och överstelöjtnant Spiess framkastar:

— Ni lovade, att omtala den där besynnerliga spådomen, herr kaptenlöjtnant. — Nu är tiden inne — fientliga fartyg segla över »U 9».

Weddingein ryckte till och Traebert ser, att frågan ej behagar honom. Men kaptenlöjtnanten svarar endast:

— Javisst — jag skall hålla mitt löfte — hör på — eller rättare se på —!

Och Otto Weddingen, befälhavare på »U 9» lägger ett block papper på sitt knä samt tager en blyertspenna och för ett andäktigt lyssnande auditorium drager han upp konturerna till den besynnerliga spådom, som han tror skall öva ett visst inflytande på hans liv. —

Tror — eller icke tror — vem kan pejla djupetav en undervattensbåtbefälhavares själ helt nere på botten av Nordsjön. —

I alla fall kunna icke hans medpassagerare det — de åtnöja sig med att lyssna och framkomma med kommentarier.

*

FJÄRDE KAPITLET.

Spådomen.

Det är en egendomlig situation, under vilken Otto Weddingen berättar om den spådom som år 1902 utsädes om honom och hans framtida öden. Djupt nere under vattenytan på vilken de kolossala fästningarna nu flyta rätt över deras huvuden, omgivna av vatten till ett oerhört tryck sitta »U 9:s» officerare samlade kring sin chef, lyssnande och intresserade.

Kaptenlöjtnanten är typen för en käck officer i hans bästa år. Det bruna håret är rikt över den högt välvda pannan, ögonen livliga och stålgrå med en dragning åt blått och ögonbrynen kraftiga med en djärv böjning liknande ett par fågelvingar, utspända till flykt, näsan är, även den, böjd samt kraftig, ehuru ej dominerande. Ansiktet är slätrakat och ett par skarpa drag kring munnen giva det ett uttryck av beslutsamhet och mod. av en undervattensbåtbefälhavares själ helt nere på botten av Nordsjön. —

I alla fall kunna icke hans medpassagerare det — de åtnöja sig med att lyssna och framkomma med kommentarier.

*

FJÄRDE KAPITLET.

Spådomen.

Det är en egendomlig situation, under vilken Otto Weddingen berättar om den spådom som år 1902 utsädes om honom och hans framtida öden. Djupt nere under vattenytan på vilken de kolossala fästningarna nu flyta rätt över

deras huvuden, omgivna av vatten till ett oerhört tryck sitta »U 9:s» officerare samlade kring sin chef, lyssnande och intresserade.

Kaptenlöjtnanten är typen för en käck officer i hans bästa år. Det bruna håret är rikt över den högt välvda pannan, ögonen livliga och stålgrå med en dragning åt blått och ögonbrynen kraftiga med en djärv böjning liknande ett par fågelvingar, utspända till flykt, näsan är, även den, böjd samt kraftig, ehuru ej dominerande. Ansiktet är slätrakat och ett par skarpa drag kring munnen giva det ett uttryck av beslutsamhet och mod.Sådan ser han ut, den man, som av sina underordnade respekteras och älskas och när han reser sig, ser man den spänstiga figuren, som av det täcka könet alltid beundrats. —

Chefen på undervattensbåten »U 9» leker en stund med pennan och säger så, vänd till de andra officerarne:

— Ni känna väl till siffrornas mystik, hur torra siffror kunna bilda de mest underbara komplikationer?

— Ja visst, mumla ett par av dem —

— Som till exempel Wilhelm den stores besynnerliga spådom —

— Ja, svarar Schoen medan ett par andra skaka på huvudet, däribland Traebert som säger:

— Jag minns att det var något på 1888 och 1913, men inte mer.

— Gott, menar Weddingen, då även min spådom rör sig med siffror skall jag först omtala kejsar Wilhelms. Hans är mycket enkel — men ni skulle se min. Nåväl — år 1829 förlovade sig Alt Wilhelm med Augusta av Sachsen-Weimar och gifte sig med henne 11 juni samma år i Berlin. Senare detta år förde honom en resa till Paris och där sammanförde honom en av hans adjutanter med en då för tiden mycket uppmärksammad sierska och den 32 årige prinsen räckte fram sin vänstra hand. Spåkvinnan ryckte till och sade: Ni är en fursteson, närmare bestämt född i Berlin.Prinsen nickade. Detta var ingen konst att gissa, menade han — adjutanten hade kunnat underrätta sierskan om besöket. Nej, framtiden ville han veta — och han fick det. Prinsen frågade: När skall jag deltaga i mitt första fälttåg som befälhavare? Sierskan svarade: I siffrornas hemligheter ligger ert öde. Ni har i år förlovat och gift er och i år skriva vi 1829. Summera dessa enstaka siffror, och ni får året. Prinsen gjorde så. Det blev 1+8+2+9 = 20 och 1829+20 == 1849.

— Ah, utbrister Traebert, 1849 det var ju då gamle Wilhelm blev överbefälhavare för operationskåren i Baden och Pfalz och kuvade resningen genom fäktningarne vid Upstadt, Durlach, Bischweyer och Koppenheim?

— Riktigt, bekräftar Spiess och kaptenlöjtnant Weddingen fortsätter:

— Alldeles. Således har detta slagit in. Men prins Wilhelm frågade mycket mera. Hans nästa fråga blev: När skall jag sätta en besegrad fiendes krona på mitt huvud? Sierskan svarade att samma enkla metod skulle giva honom svaret.

Och Weddingen noterar på sitt block följande räkning:

1849

1

8

4

9

1871

— Och som ni veta, år 1871 lät han i Versailles den 18 januari utropa sig till tysk kejsare, — Och mitt dödsår? frågade prinsen sierskan, — Samma princip, svarade hon.

1871

1

8

7

1

1888

och även detta har slagit in. — Och efter min död? frågade prinsen. Skall Tyskland gå framåt? Eller förintas? Sierskan svarade då dessa besynnerliga ord: Jag har ju ej sett er efterträdares hand — egendomligt vore dock, om ej även er livssiffra skulle sträcka sig in genom hans tid. Att ett historiskt år då komme.

Och Weddingen noterar:

1888

1

8

8

8

1913

och säger, vänd till Traebert:

— Här tycks således en liten förskjutning hava ägt rum — det kritiska året är 1914 och ej 1913 —— Det kan bero på datum, säger mariningeniör Schoen.

— Vad menar ni med det?

— Jo, till exempel mars 1913 är ju icke 1913,0 utan 1913 $^{3}/_{12}$ eller 1913 $^{1}/_{4}$. Och på så sätt torde man komma in i både 1914 och 1915 och spådomen kan mycket väl vara exakt, påstår ingeniören. Men, herr kaptenlöjtnant, låt oss nu höra hur er egen spådom lydde. Ni sade ju, att den var mycket mera invecklad.

— Ja, svarar chefen på »U 9» och rullar pennan mellan fingrarna. Året efter det jag kom in i vapnet — marinen — som ung kadett, förde min väg även mig till Paris. Det var år 1902 och vi voro ett par stycken som besökte madame La Croix i rue de Rivoli. Spåkvinnan mottog oss vänligt, men då hon fick veta, att jag var tysk officer noterade hon mitt fulla namn och min adress noga. Jag upplyste om; att jag var vestfalare och att jag hade ansedda familjemedlemmar i Herford etcetera — jag fick, förbaska mig, undergå en hel tentamen. Nå, när den var över såg madame La Croix mig i handen — eller rättare i bägge händerna och sade: Ja, ni hör till den grupp av människor, vilkas öde behärskas av siffrornas mystik. Ser ni den här besynnerliga linjen vid tumroten?

Och som en illustration vänder kaptenlöjtnantenom sin vänstra hand vid vars tumrot de andra se en egendomlig, krökt linie.

— En tydlig sexa, säger Spiess.

— Alldeles utpräglad, menar Schoen och Heinemann.

Traebert säger intet — detta är den hemlighetsfulla nian, det begriper han nu.

Weddingen skrattar.

— Ja, detsamma sade jag till madame La Croix, säger han. Men hon svarade: Omvänt: 6 omvänt är 9 och det är just denna nia som skall spela en så framträdande roll i ert liv.

Det går en ryckning genom de närvarande:

— U 9, säger Spiess. Där ha vi det, minsann.

— Ja, kanske, svarar chefen, men hör nu, vad madame La Croix yttrade mera: Vi skriva år 1902, sade hon. För er betyder detta tal följande:

(1×9)+2 = 11.

— Jag måste säga, att jag blev häpen. — Men det är det ju ingen mening i, för tusan, utbrast jag. — Jo, svarade hon, i samband med nian i er hand är detta just ert tal. Nuet betyder just intet, men framtiden. Och så noterade hon denna mystiska, stympade pyramid.

Weddingen låter pennan fara över blocket och de andra se förundrade en massa siffror ordna sig:

(1×9) + 2 = 11

(12×9) + 3 = 111

(123×9) + 4 = 1,111

(1,234×9) + 5 = 11,111

(12,345×9) + 6 = 111,111

(123,456×9) + 7 = 1,111,111

(1,234,567×9) + 8 = 11,111,111

(12,345,678×9) + 9 = 111,111,111

(123,456,789×9) + 10 = 1,111,111,111

Förvånade se de andra hur pappersarket fylles mera och mera.

— Nå, frågar Spiess, och vad skall allt det där betyda?

— Ja, svarar Weddingen. Det fick jag aldrig reda på. Madame La Croix gav mig formeln på min framtid — det var allt. Men som ni ser, nian är ju faktiskt det allt uppslukande i allt detta. Nå — början är gjord med 1902, året, jag lät mig spå och så nu med »U 9» — men så ögnar jag intet mera.

— Får jag se på papperet, ber nu mariningeniör Schoen och chefen lämnar honom det.

Han vet att Sehoen är en mästare i siffrornas värld — skall han månne mäkta att läsa i detta virrvarr vilket en människas öde skall bli? Han tvivlar starkt därpå, ty Schoen är bekant som en torr, beräknande matematiker och fysiker och för den som skall tro på spådomar, erfordras andra egenskaper — först och främst fantasi.

Schoen ser också mycket skeptisk ut och de andra veta inte vad de skola tänka om saken.

Men plötsligt ljusna matematikerns drag, han noterar något på ett papper och ger detta till Weddingen som läser:

1902

1

9

0

2

1914

Kaptenlöjtnanten häpnar. Skulle hans livsöde även det, när allt kom omkring, bestämmas efter precis samma siffrornas lagar som den åldrige kejsar Wilhelms?

— Besynnerligt, mumlar han.

— Ja, medgiver Schoen. Detta har ju intet med den stympade pyramiden att skaffa — men det är mycket egendomligt. Begge sätten tyckas hava något med ert framtidsöde att skaffa. Herr kaptenlöjtnant, 1914 tycks vara det året, då ni skall taga ett visst steg i livet och att ni får ett långt liv tycks pyramiden med nian bestämma.

Otto Weddingen ser framför sig.

Och det är nu, det besynnerliga sker.

Genom en egendomlig idéassociation får han för sig, att det var detta som hände gamle kejsarWilhelm, detta, att han blev spådd förlovning och äktenskap i sitt siarebrev. Idén griper allt fastare och fastare om kaptenlöjtnantens själ. Ja — det var detta, som spådomen åsyftade. År 1914 skulle han förlova och gifta sig — besynnerligt nog faller det honom icke in, att år 1914, enligt analogin med kejsar Wilhelm den förste, helt enkelt borde vara det år då han komme att deltaga som befälhavare i ett krig — nej, han förväxlar allt fortfarande dessa begge fakta och då han ej meddelar sina tankar till någon, växa de fastare och fastare hos honom — ja, så är det, så måste det vara.

Han ser på kronometern — nu måste farvattnet över dem vara rent — helt säkert har fiendens eskader nu passerat och han ger order:

— Höjning!

Sakta börja pumparna att verka. Vattnet i tankarna föres så småningom ut — det pressas in luft i dess ställe — samma process som formedlas hos fiskarna medelst deras luftblåsa — och då »U 9» på grund av det bortskaffade vattnet blir lättare och lättare höjer den sig, lämnande havsbottnen. Först sakta och omärkligt, tum för tum, fot för fot — men ju mera luft som deplacerar vattnet i tankarna desto fortare stiger »U 9».

I periskopet är allt ännu endast mörker, det är djupt vatten.

Men så småningom ljusnar det i »skvallerspegeln» — man närmar sig havsytan.

Det blir ljusare och ljusare — man ser havsvattnets ljusgröna, klara färgning.

Med ens skymmer det för periskopet — det svartnar. —

— Stopp, halt, kommenderar kaptenlöjtnanten. —

Ordern åtlydes ögonblickligen — men det är för sent — i nästa sekund kännes en stöt — visserligen ej kraftig, men alla veta vad den betyder: periskopet har ränt mot en fientlig Dreadnought och krossats.

»U 9» skakas i sina fogningar — det är tornet, som, med full press uppåt, skrapas efter jättebåtens köl. —

De äro förlorade — ty fienden kan ej hava undgått att märka stöten. —

Eller —

Med ett raskt grepp löser Weddingen den säkerhetsventil, som finnes å luftpumpen — det är en djärvhet utan like — ty man vet ej om »U 9» skall kunna hålla för det i tankarna så hastigt inrusande vattnet — ett sådant väldigt tryck utövar det — men det gäller livet. —

Vattnet rusar in med ett slamrande, bullrande susande och »U 9» dånar och brakar under dess frestande tryck. —

Men skrapningen på tornet slutar och efter en halv minut går »U 9» åter en gång mot bottnen.

Men det läcker ur tornet som blivit otätt vid glidningen utefter Dreadnoughtens bottenplåtar och ur röret upp till det krossade periskopet forsar det en hel ström vatten ned i styrrummet.

Det är allvarlig fara på färde.

Man kan ej stiga upp över vattenbrynet och reparera och vad ännu värre är — ju djupare man sänker sig, desto större tryck får vattnet att rusa in genom läckorna, allt mera havsvatten skall »U 9» innehålla.

Men en ännu större och hemskare fara förefinnes: Skall »U 9» halvfylld av vatten överhuvud kunna mäkta att någonsin mera höja sig?

Allt detta är på ett moment klart för den framsynte chefen och med en hastig rörelse kränger han av sig rocken, bollar samman den och kör upp den i periskopröret samtidigt som han hojtar:

— Tornet — tornet är läck. Dikta med säckar och kläder.

Det blir ett allmänt rusande — men vattnet hejdas så småningom mer och mer och slutligen är tätningen så tät att maskinistmatarna Maerz och Reichardt understödda av matroserna Geist och Rosemann förmå hålla emot i tornet medan fyraren Schober ensam kan passa periskopiröret med chefens rock gömd i dess inre.

Nu stoppas nedsänkningen av »U 9», säkerhetsventilarna på pumparna ställas i ordning och Weddingen ger order om att åter låta pumpa ut vattnet och luften in i tankarna och »U 9» höjer sig ånyo.

De befinna sig i en fruktansvärd situation just nu ombord på undervattensbåten »U 9». Urståndsatta att orientera sig innan de nått havsytan och kunnat få insätta ett nytt periskop i det krossades ställe — och utan möjlighet att nå havsytan utan att bliva bombarderade av de fientliga fartygen. En blind jätteval — det är »U 9» just nu.

Till all lycka är emellertid icke vattenmanometern skadad — den funktionerar som förr och på den kan man avläsa hur högt båten befinner sig, hur många meter under vattenytan den ligger.

Avståndet till ytan minskas allt mera och på 15 meters avstånd låter Weddingen »U 9» stanna.

Horisontalrodren ställas horisontalt och vertikalrodren inriktas rätt mot den ursprungliga destinationsorten — åtminstone tror man så — och »U 9» susar i väg rätt mot Shetlandsöarna.

— Om en timme törs vi nog gå upp för att reparera, säger kaptenlöjtnanten. Det har börjat att mörkna då och Nordsjöeskadern går ju motsatta vägen.

Alla ombordvarande längta upp ur det våta djupet, nu dubbelt vått genom missödet med sammanstötningen och de läckor som »U 9» dåådragit sig. Rädsla över den förtvivlade situationen känner dock ingen av dessa bussar — endast ett fysiskt obehag efter duschen — och dock veta de bättre än någon »landkrabba» vad det vill säga för en otät undervattensbåt utan periskopets öga att befinna sig i en överlägsen fiendes närhet.

*

FEMTE KAPITLET.

En idé.

Under en hel timmes tid håller »U 9» kursen och manometern visar alltjämt ett djup under vattenytan, som varierar mellan 20 och 12 meter.

Äntligen tror man sig säker och Weddingen låter båten stiga helt upp till ytan.

— Gudskelov, sucka Maerz, Reichardt, Geist och Rosemann, vilka hålla fast tätningarma i tornet.

Det samma undslipper Schober, som hela tiden har känt det ur periskopröret läckande vattnet rinna utefter armarna.

Ty i och med att vattentrycket minskas avtager den insipprande kvantiteten och då »U 9» äntligen når över vattenytan dryper det blott av den fuktighet, som själva packningen insugit.

»U 9» ligger i vattenbrynet och matroserna ådragit sig. Rädsla över den förtvivlade situationen känner dock ingen av dessa bussar — endast ett fysiskt obehag efter duschen — och dock veta de bättre än någon »landkrabba» vad det vill säga för en otät undervattensbåt utan periskopets öga att befinna sig i en överlägsen fiendes närhet.

*

FEMTE KAPITLET.

En idé.

Under en hel timmes tid håller »U 9» kursen och manometern visar alltjämt ett djup under vattenytan, som varierar mellan 20 och 12 meter.

Äntligen tror man sig säker och Weddingen låter båten stiga helt upp till ytan.

— Gudskelov, sucka Maerz, Reichardt, Geist och Rosemann, vilka hålla fast tätningarma i tornet.

Det samma undslipper Schober, som hela tiden har känt det ur periskopröret läckande vattnet rinna utefter armarna.

Ty i och med att vattentrycket minskas avtager den insipprande kvantiteten och då »U 9» äntligen når över vattenytan dryper det blott av den fuktighet, som själva packningen insugit.

»U 9» ligger i vattenbrynet och matrosernabeordras att taga loss tätningarna i tornet och periskopröret.

Det är ögonblick av den högsta spänning — man ser ju intet, vet intet — en projektil kan när som helst träffa den stillaliggande undervattensbåten, som nu bildar ett förträffligt mål.

Äntligen blottas luckan till tornet på undersidan.

Den har vridits snett och det går en halvtimmes pinsam väntan, innan maskinisterna under övermaskinist Heinemanns ledning törs lyfta den. Ty här gäller det icke blott att få bort den hermetiskt täta luckan, utan också och först och främst, att ej direkt skada den, så att den ej sedan åter kan tjänstgöra och ånyo sluta fullständigt tätt till. Arbetet måste utföras med yttersta försiktighet och hela tiden vänta alla, att »U 9» skall observeras och träffas av en fientlig projektil.

Men efter en halv timme är allt klart — äntligen kan luckan skjutas ifrån och kaptenlöjtnant Weddingen är den förste, som kastar en blick ut över tornets övre rand.

— Allt klart, ropar han nedåt mot de andra, fortsätter så uppåt och stiger ur tornet ned på däcket.

De andra följa genast efter — men den syn som möter dem är alls icke glad.

Följden av sammanstötningen är fullt synlig.

Men efter en första, hastig överblick avskadan låta samtliga sina blickar glida utefter horisonten, runt åt alla håll.

Den fientliga eskadern är totalt försvunnen. Runt omkring den ramponerade undervattensbåten utbreder sig havet ännu lugnare än förr — knappast en dyning märkes — det är snart natt; i skymningen börja svaga stjärnor tända sina evighetsljus.

Ånyo vända de sina blickar mot »U 9:s» däck — det är ofridens och förstörelsens anblick mitt i naturens storslagna fred och stjärnornas ordning.

Babords reling — järnstaketet som omsorgsfullt nedvikts och fasthakats är sönderslitet — järnstängerna äro böjda och likna i viss grad en hårväxt — »U 9» ser ut som en jätteval med långa grova hår. Periskopets långa rör är böjt som ett vassrör — men lyckligtvis finnes det ett nytt i reserv.

Icke ett ögonblick är att förlora och Weddingen vet det — ty »U 9» nu är icke värd en styver om den fientliga flottan skulle närma sig.

Det gives order om ögonblicklig reparation — så gott sig göra låter — och inom kort hamra och fila flitiga händer på både periskopet och tornet.

Under tiden styr »U 9» för full maskin mot Shetlandsöarna.

Det arbetas utan uppehåll hela natten som kommer och den sjunde augusti på morgonen harman kommit så långt, att man vågar göra första försöket att ånyo stiga ned under vattenytan.

Det nya periskopet fungerar till full belåtenhet — men skadorna äro så provisoriskt reparerade, att faran är överhängande, att »U 9» när som helst kan fyllas.

Emellertid beslutar sig Weddingen för att, komma vad som komma månde, skall han fullföra sitt uppdrag och företaga den rekognoscering, som ordern från högsta ort påbjudit.

Han låter ånyo höja »U 9» över vattenbrynet och beslutar, att ej i onödan gå under — och så styr »U 9» mot Shetlandsöarna — vilka även framemot middagstiden bliva synliga som ett mörkt band vid horisonten.

Det har varit en relativt lugn dag och nu vid middagstiden fångas Otto Weddingen ånyo av den tanke, som under gårdagen dykt upp hos honom — hans förlovning och äktenskap.

Och plötsligt — så som det ofta sker hos starka naturer — har det gått upp för honom att han helt enkelt skall gifta sig.

Men — hans hjärta är fritt — så tror han åtminstone. —

Han drager sig till minnes de olika kvinnor han mött och då är det, som toge de två lysande knapparna i tornet på däck form av ett par ögon som le. Så småningom formar sig ett helt ansikte på plåten — ja — det är ju ett mycket känt ansikte,det är ju hon, Irma Prencke — hon som han så ofta känt sig dragen till. Var det kärlek? Ja, det kan han icke svara på. Han vet blott, att han faktiskt gång på gång verkligen tänkt på att bedja Irma Prencke bliva hans hustru — men alltid har det kommit något i vägen — än det ena, än det andra. —

Och ju mer han tänker, desto säkrare blir han på sin sak att Irma Prencke är hans utkorade brud. —

Spiess frågar honom om något.

För första gången överhör han en fråga.

— Har Shetlandsöarna telegrafstation? frågar han tillbaka.

— Förlåt, säger Spiess.

— Vet ni, om det finnes telegrafstation på Shetlandsöarna?

— Ja, herr kaptenlöjtnant, en nyligen upprättad — en trådlös i Lerwick. —

— Gott. —

En idé har runnit upp i Weddingens hjärna, en vild, vansinnig idé!

— Kurs på Lerwick, beordrar Weddingen och Spiess försvinner under däck för att fullgöra uppdraget.

Kaptenlöjtnanten har stirrat sig blind på Irma Prencke — hon eller ingen — och han har ingen lust att komma för sent Och det löjliga, psykologiskt sett dock ingalunda sällsynta fallet inträffar,att Weddingen, efter att i åtta hela år ej hava »forcerat» fröken Prencke, nu inbillar sig att halva Tyskland friar till henne och att sekunderna äro dyrbara — han kan komma för sent. Ja, helt säkert kommer han för sent — det är då det rinner upp för honom idén, att helt enkelt telegrafera sitt frieri till flickan. Han känner hennes adress. —

Och de nästa fem minuter som komma ägnar kaptenlöjtnant Otto Weddingen till ordnandet av en plan och då den är färdig, i alla fall i dess grunddrag, ropar han på Traebert.

— Kom upp ett slag, överstyrman.

Traebert visar sig över tornets randöppning.

— Var inte er mor engelska, Traebert?

— Jo, född Morrison.

— Då talar ni väl engelska som en inföding?

— Å — skapligt nog.

— Utan dialekt?

— Ja — jag talar egentligen alldeles korrekt och flytande engelska.

— Nå, det är bra, Traebert. Jag behärskar också engelska språket — men vi två äro visst de enda här ombord på »U 9».

— Ja, jag tror det.

— Gott, Traebert — så blir det ni och jag som skola göra det.

Traebert med den smidiga intelligensen begriper naturligtvis intet av detta i orakeltonframförda budskap, men det är just denna hans snabbhet i uppfattningen som gör, att han i alla fall svarar:

— Javisst — och ni kan fullt och fast lita på mig, herr kaptenlöjtnant.

— Tack, svarar Weddingen och tillägger:

— Vi tyskar ha fått lida smälek nog för »konungens rock» och alla köpenickiader den dragit med sig — ny lyster mig se, om inte engelsmän gå lika lätt i fällan.

Traebert bugar och svarar:

— Högst antagligt göra de det, herr kaptenlöjtnant — när skola vi börja?

— Genast, utbrister Otto Weddingen, låt oss undersöka förrådet. Köster, eldaren, är ju kunnig i nålens och trådens vetenskaper, eller hur?

— Ja, Köster är duktig i skrädderikonsten, svarar Traebert.

— Gott — styr om, att ni får upp en flaggstång till nödtorft, Traebert, och kom sedan ned till mig i garderoben. —

— Garderoben, herr kaptenlöjtnant?

— Ja, garderoben. Jag går dit nu, svarar Weddingen och stiger ned genom tornet lämnande Traebert att utföra ordern om flaggstången.

Överstyrmannen tager sig en funderare — han begriper ännu intet — och ser sig om efter något, som kan användas till detta ändamål.

Han finner absolut intet men till slut faller hans blick på den oformliga relingen.

Med ett raskt grepp har han rätat ut en av de långa järnstängerna, han böjer den rätt upp i luften och en duglig flaggstång är bildad.

— Vad gör ni? frågar Spiess, som kommit upp och nu får se honom.

— Weddingen ville nödvändigt ha en flaggstång, svarar Traebert.

— Men den där vidjan böjes ju som ett rö så fort vi gå under vattnet, upplyser Spiess.

— Det ger jag fan, menar Traebert, när Weddingen vill ha en flaggstång, så måste han få en flaggstång.

Och därmed skyndar han ned genom tornet till garderoben där hans chef väntar honom.

*

SJÄTTE KAPITLET.

En köpenickiad på Shetlandsöarna.

När Traebert kommer ned under däck trevar han sig fram till den avdelning, som ombord på en undervattensbåt benämnes garderoben. I vanliga fall är denna »garderob» en liten skrubb i vilken Han finner absolut intet men till slut faller hans blick på den oformliga relingen.

Med ett raskt grepp har han rätat ut en av de långa järnstängerna, han böjer den rätt upp i luften och en duglig flaggstång är bildad.

— Vad gör ni? frågar Spiess, som kommit upp och nu får se honom.

— Weddingen ville nödvändigt ha en flaggstång, svarar Traebert.

— Men den där vidjan böjes ju som ett rö så fort vi gå under vattnet, upplyser Spiess.

— Det ger jag fan, menar Traebert, när Weddingen vill ha en flaggstång, så måste han få en flaggstång.

Och därmed skyndar han ned genom tornet till garderoben där hans chef väntar honom.

*

SJÄTTE KAPITLET.

En köpenickiad på Shetlandsöarna.

När Traebert kommer ned under däck trevar han sig fram till den avdelning, som ombord på en undervattensbåt benämnes garderoben. I vanliga fall är denna »garderob» en liten skrubb i vilkendet förvaras reparationsförnödenheter för officerare och manskap, flaggor, flaggduk med mera.

På »U 9» är garderoben rikligt fournerad och förutom allt annat, som är vanligt i dessa skrubbar, är »U 9» försedd med utländska sjöofficersuniformer — en förtänksamhet av Otto Weddingen själv — han har resonerat som så, att man vet aldrig vad som kan inträffa — bäst vara förberedd på allt.

— Hej, hälsas Traebert av chefen. Var har ni Köster?

— Kors, skulle han följa med.

— Ja visst.

— Det visste jag inte — och Traebert skyndar förut för att finna den sömnadskunnige eldaren.

— Tvätta av dig ett slag, ropar han till denne då han ser hans svarta drag genom en lucka, och kom bort till garderoben. Du skall lappa ett par byxor, så det är bäst du tar med dig verktygena.

Så springer han tillbaks till Weddingen.

— Är flaggstången i ordning? frågar denne.

— Ja, herr kaptenlöjtnant, men den kan bara användas över vattnet.

Weddingen ser på honom och giver till ett hjärtligt skratt.

— Vem fan tror ni har tänkt använda flagga under vattnet? Inte jag åtminstone — nå, det är bra Traebert. Se här — engelska amiralsflaggan — låt hissa den —

Och han räcker överstyrmannen just den duk han nämner.

— Hissa den här, beordrar denne i sin tur matrosen Geist. Bind fast den i toppen på det där staget, som står upprest på babords reling.

Geist försvinner.

— Men sätt den helt i toppen så att vi inte komma inseglande med flaggan på halv stång, ropar han efter honom.

— Skall ske, svarar matrosen och är redan uppe på däck.

— Förlåt, säger nu Traebert, vad är er mening med allt det här, herr kaptenlöjtnant?

Flera officerare hava nu samlat sig utanför garderobens dörr nyfikna när de höra ordern om engelska amiralsflaggans hissande.

Man hör undertryckta frågor och framkastade gissningar.

Weddingen ser leende på allesammans och säger:

— Å det är ingenting — rakt ingenting. Jag har beslutat att gå i land i Lerwick för att skicka av ett telegram — det är ju ingen konst. »U 9» blir bara en båt, som av eskadern sänts tillbaka hit då detta var närmaste telegrafstation —

— Men alla engelska fartyg hava ju trådlös telegraf själva, invänder mariningeniör Schoen.

— Ja visst — och det är just därför jag har gått hit. För att kunna vara i rapport med eskadern,förstår ni, svarar Weddingen. Traebert följer mig — bägge i engelsk sjöoffieersuniform — och jag skickar mitt telegram. —

— Om vad? tillåter sig Spiess att fråga.

Weddingen ser på honom ett ögonblick.

— Om jag sade det, skulle ni icke tro det, överstelöjtnant Spiess.

Och han talar sanning — han vet, att han talar sanning, ty ingen av dessa hans följeslagare skall tro honom om han säger dem, att han helt enkelt skall sända ett friartelegram. —

Själv måste han skratta när han nu tänker på det besynnerliga i tilltaget. —

Spiess får nöja sig med att tänka vad han själv vill — Weddingen säger intet mera.

Emellertid framtagas och avprovas dräkterna och Köster, som grundligt tvagit sitt nedsotade ansikte och händerna till strax invid handlederna får just ej mycket arbete.

Den engelska kaptensuniformen sitter som gjuten kring Weddingens smidiga lemmar och matroskostymen behöver endast en liten uppläggning av armar och byxor för att passa Traebert som vore den beställd hos en skräddare.

»U 9» glider allt närmare land och redan skymta de få hus som känneteckna den nya huvudstaden på de kala och ofruktbara Shetlandsöarna, Lerwick belägen strax innanför och skyddad av den lilla ön Bressa. Sumburgh Head, Shetlandsöarnassydliga kap ligger långt åt babords sida; den tecknar sig som en i havet långsamt försvinnande landtunga.

Engelska amiralsflaggan vajar för vinden och nu ser man huru en engelsk flagga hissas i Lerwick. Och med kikare kan man redan iakttaga den trådlösa telegrafstationens höga mast.

Det visar sig även, att Weddingens beräkning slagit in: det synes ej ett enda engelskt krigsskepp i Lerwicks hamn.

Weddingen beordrar alla utom Traebert under däck. Deras tyska uniformer kunna blotta sammanhanget för kikare från land.

Själv ger han med hjälp av Traebert signaler mot land att sätta ut en båt och genom kikaren se de att dessa signaler uppfattats — en båt sättes i sjön och två par kraftiga armar driva den ut mot »U 9».

De bägge engelskt klädda tyskarna stiga i så fort den lagt till och lämna raskt undervattensbåten; de ros i land och mottagas av en herre i lång kappa. Denne presenterar sig som den lilla stadens borgmästare och frågar hövligt efter de båda männens ärende.

— Vi mötte nyss vår eskader, svarar Weddingen, och som den kommer att i längre tid hålla sig i Nordsjön blev jag hitsänd för att sända rapporter härifrån. Vill ni visa mig telegrafstatioinen, vore jag förbunden.

Den intet ont anande borgmästaren för dem med utsökt artighet till telegrafen och Weddingen och Traebert träda in på dess kontor, varest kaptenlöjtnanten på en blankett sätter samman ett telegram.

Han vänder sig till borgmästaren.

— Förlåt, säger han, har ni fått order med anledning av telegrafen?

— Ja, egentligen, svarar denne, jag har order om att censurera alla telegram som avsändas härifrån.

— Gott — förstår ni tyska?

— Nej.

— Skada — hur kan ni då censurera mitt telegram?

— Å — telegrafisten, mr Winterwood kan.

En lucka öppnas, och bäraren av det kyliga namnet visar sitt ansikte innanför densamma.

— Mr Winterwood, säger borgmästaren, denne officer vid vår undervattensflotta vill sända ett telegram — på

tyska.

— Vi få ej sända tyska telegram, svarar mr Winterwood.

— Är ni alldeles vild! ryter borgmästaren.

Men plötsligt håller han inne —

— Ja, det är sant, säger han, varför telegraferar ni till Tyskland?

Weddingen har nu ett stolt ögonblick.

— Herr borgmästare, svarar han, är det ni som är mannen att reformera den engelska marinen — tror ni att jag utan vidare kan yppa krigshemligheter för er — hör emellertid på mig, ni självgjorde diplomat. Jag är hitsänd av amiralen — ni såg ju flaggan —

— Javisst, javisst, stammar borgmästaren.

— Nåväl. Eskadern fångade en tysk kryssare ute på Nordsjön, diktar Weddingen. Av dess papper framgick det, att den var utsänd från Wilhelmshafen för att undersöka om engelska fartyg funnos i Nordsjön — var havet fritt från dessa skulle kaptenen, vars namn var Otto Weddingen, sända sin bror, också kaptenlöjtnant i Wilhelmshafen ett telegram — och detta telegram skulle innehålla en vanlig kärleksförklaring. Ni begriper väl resten mycket bättre än jag, antar jag?

— Ja, javisst, javisst, mumlar borgmästaren och Weddingen räcker depeschen till mr Winterwood med anhållan om dess översättning.

Mr Winterwood tager blanketten, ser igenom det skrivna och läser högt och tydligt:

»Kaptenlöjtnant Weddingen. Wilheimshafen.

Fria till Irma Prencke, Hamburg för min räkning — vi gifta oss hos dig om några dagar.

Otto Weddingen.»

Borgmästaren skrattar så tårarna trilla.

— Nu tror den där Weddingen i Wilhelmshafen alltså, att Nordsjön är fri?

— Javisst, första ordet är ju fria — som på tyska heter frei — freien, svarar Otto Weddingen och skrattar också han.

— Och Irma Prencke?

— Å, förstår ni inte det — det var Weddingens båt, som vi sköto i sank — fria till Irma Prencke — det ser annars verkligen ut som en kärleksförklaring — allt det andra är tillsatt bara för att giva det hela utseendet av just en sådan — ni förstår — bättre än jag.

Borgmästaren nickade.

— Javisst —.

— Och meningen är klar för ett barn — tyska flottan får höra, att Nordsjön är fri — den vågar sig ut — och våra engelska jättar ligga klara — hela 19 stycken — vi komma att stuka hela tyska flottan — och ni kommer här och vågar att neka mig skicka detta telegram — kanske den enda chanse vi få under hela kriget. —

Borgmästaren skäms som ville han sjunka genom den trådlösa telegrafstationens brädgolv. —

Han tänker sig med fasa följderna av om han skulle hava nekat.

Och så går ett av de besynnerligaste telegram som sänts under hela världskriget genom gnistor ut över Nordsjön —.

Skall det nå Wilhelmshafen?

Ja, det undrar Otto Weddingen storligen på.

Han vill betala —.

Borgmästaren lägger sig emellan.

— Kommer aldrig i frågan —.

Och eskorterad av den hövlige mannen begiva sig de bägge äventyrarne ånyo ombord i den väntande »U 9», som snart sätter full fart och beger sig ut för att fullföra resten av sin expedition.

Men nere under däck berättar Otto Weddingen med strålande ögon sin bedrift.

Den skeptiske Schoen betraktar sin chef. —

— Men meningen, meningen med det hela, herr kaptenlöjtnant? frågar han.

— Meningen, herr ingeniör. Ja, det hörde ni väl — jag friade ju för tusan!

— Nej, det får ni ingen att tro, invänder Schoen. Ni hade väl någon annan avsikt — ett chiffertelegram —.

— Det är som jag nyss sade till överstelöjtnant Spiess: om jag sade det, skulle ni inte tro det. Herre Gud — en gång skall man gifta sig. År 1914 tycks vara mitt år — och när vi komma i land måste vi reparera »U 9». Jag får permission några dagar — gudarna vete när det blir av sedan — och då passar jag på och gifter mig. Och, tillägger han med ett livligt leende, vår store Wilhelm blev ju också spådd att han skulle gifta sig —.

— Halt, herr kaptenlöjtnant, infaller nuingeniör Schoen. Ni tar fel. Wilhelm var gift när han sökte sierskan. Hennes första spådom gällde det år han första gången skulle deltaga i ett fälttåg.

— Å — fan — javisst, medger Otto Weddingen.

— Då kan man endast hoppas, herr kaptenlöjtnant, att ert telegram aldrig kommer fram till ort och ställe, säger Spiess.

— Ja, vad den saken beträffar kan ni vara lugn, bekräftar Schoen. Telegrammet kommer aldrig fram till ett fientligt land.

Otto Weddingen har rest sig. Med ljungande ögon ser han på olycksprofeten Schoen och utbrister:

— Är ni rent förbaskad, ingeniör Schoen — jag älskar flickan och ger tusan i alla spådomar.

*

SJUNDE KAPITLET.

Underliga vägar.

Det är allt för känt, att behöva närmare omtalas, att det ytterst ofta inträffar, att händelser man tror absolut intet hava att göra med varandra, dock på ett rent av underbart sätt gripa in i ingeniör Schoen. Ni tar fel. Wilhelm var gift när han sökte sierskan. Hennes första spådom gällde det år han första gången skulle deltaga i ett fälttåg.

— Å — fan — javisst, medger Otto Weddingen.

— Då kan man endast hoppas, herr kaptenlöjtnant, att ert telegram aldrig kommer fram till ort och ställe, säger Spiess.

— Ja, vad den saken beträffar kan ni vara lugn, bekräftar Schoen. Telegrammet kommer aldrig fram till ett fientligt land.

Otto Weddingen har rest sig. Med ljungande ögon ser han på olycksprofeten Schoen och utbrister:

— Är ni rent förbaskad, ingeniör Schoen — jag älskar flickan och ger tusan i alla spådomar.

*

SJUNDE KAPITLET.

Underliga vägar.

Det är allt för känt, att behöva närmare omtalas, att det ytterst ofta inträffar, att händelser man tror absolut intet hava att göra med varandra, dock på ett rent av underbart sätt gripa in ivarandra. »Som i en roman», utbrister man, när man till exempel får höra, att ett brev, adresserat till endast »Mor, New York» kommit fram till rätt adressat. Den gamla kom i samma ögonblick in på postkontoret, som brevet arriverade och hon fick det i handa.

Man säger ej heller utan fog, att när man talar om trollen stå de i förstugan och något liknande är det den 7:de augusti 1914.

Den franska sierskan, madame La Croix har nämligen ett par veckor under denna sommar uppehållit sig i Norge och där, på badet vid Holmestrand blivit mycket feterad och uppburen för sin sällsynta gåva — hennes rykte har trängt helt upp mot högsta norden.

När krigsryktena kommo, när det verkliga kriget började har hon legat sjuk i en rheumatisk åkomma och först nu har hon kunnat återvända till sitt fosterland.

Och den 7:de augusti är det ej rådligt att resa genom Tyskland — hon föredrager att med en Hullångare över Kristiania begiva sig till England och därifrån taga kanalvägen Dover—Calais.

På detta sätt vill händelsen, att madame La Croix, befinner sig ute på Nordsjön på den stora Hullångaren »Albion» i samma ögonblick som Weddingens trådlösa telegram avsändes från Shetlandsöarna och i samma stund som Weddingen uttalarorden om att han älskar Irma Prencke läses hans telegram av madame La Croix.

Telegrafisten på »Albion» har nämligen i behov av fina bekantskaper, icke kunnat avhålla sig ifrån att taga en kopia av det besynnerliga telegrammet som susat igenom »Albions» mottagningsapparat och då hans vikarie kommer in i telegrafhytten stoppar mr Wilson kopian i fickan och uppsöker madame La Croix. Han vet med sig, att han ej bryter mot stadgarna — ett uppsnappat fiendetelegram är ju blott en förtjänst att sprida. —

Madame La Croix mottager den unge mannen och åhör med låtsat intresse hans föredrag.

Men plötsligt rycker den gamla damen till, hennes slappa drag livas av nyfikenhetens genius och hon söker att draga sig något till minnes. —

Var det ej just Otto Weddingen den unge, tyske kadetten hette, som för flera år sedan lät spå sig hos henne?

Visserligen har madame La Croix sedan den tiden sett tusen öden i tusen händer, men intet så märkvärdigt, som denne unge mans. Och med sitt goda minne har hon nu erinrat sig hans namn — men hur var spådomen?

Ah — hon lutar sig ned över kopian av telegrammet och säger:

— Mon cher ami, vill ni låta mig behålla detta papper — som ett souvenir?

— Oui, oui, oui madame, svarar den ungetelegrafisten och vänskapen är — från hans sida åtminstone — en sådan för livet.

Madame La Croix kastar efter att den förtjuste telegrafisten avlägsnat sig, ännu en blick på papperslappen och mumlar:

— Jag har hans namn och hans öde uppskrivna och — jag skall icke glömma att finna det vid min hemkomst. Och är du farlig, Otto Weddingen då skall jag korsa ditt öde.

»Albion» styr vidare mot söder och »U 9» fortsätter sin avbrutna seglats runt Shetlandsöarna.

Den seglar runt under hela den åttonde, nionde och tionde augusti och på kvällen, när uppdraget äntligen är uträttat, när det med otroliga ansträngningar äntligen lyckats, att finna en säker, komplett dold undervattensbåthamnplats i en väldig grotta, osynlig från sjösidan och med inlopp ända till 10 meter under havsytan känner han sig stolt och glad.

För sista gången glider »U 9» in i den underjordiska grottan, gör ännu några pejlingar för kartans skull och officerare och manskap beundra för sista gången de höga, urholkade sandstensmurarna med deras underliga trattlika stalakiter. Grottan är belägen vid stranden av ön Foula, under det 420 meter höga berget på ön.

Weddingen gör just anstalter för att låta »U 9» avlägsna sig då Traebert säger:

— Herr kaptenlöjtnant, tillåt mig att göra ett förslag.

— Prata på ni, Traebert, svarar chefen muntert.

— Låt oss gå bort till en av grottans väggar och skriva våra namn där. Vi äro dock de första människor som beträtt denna grotta — låt oss lämna våra namn efter oss.

Weddingen är strax villig och så skrives på en slät häll, strax vid norra väggen följande med rödkrita av ingeniör Schoen:

»Am 10. August 1914 besucht von »U 9» und:

Kapitänleutnant Weddingen (Otto), Kommandant.

Oberleutnant zur See Spiess.

Marineingemeur Schoen.

Obersteuermann Traebert.

Obermaschinist Heinemann.

Bootsmannsmaate: Schoppe, Hoer.

Matrosen: Geist, Rosemann, Scheriker, Schulz.

Obermaschinistenmaate: Marlow, Stellmacher, Hinrichs.

Maschinistenmaate: Maerz, Reichardt.

Obermaschinistenwärter: Wollenberg, von Koslowski.

Oberheizer: Eisenblätter, Schüschke.

Heizer: Karbe, Schober, Lied, Köster, Vollstelt.

Funkenheizer: Sievers.»

Och nu är »U 9» färdig att anträda hemresan.

Men Otto Weddingen är sig icke lik. Något visst nervöst gör sig gällande hos honom.

— Skulle verkligen den modige, dödsföraktande mannen, som ej räds att se femtio dödar i ansiktet darra för ett ord ur en liten kvinnas mun? Så frågar sig undrande matematikern Schoen när han märker den förändring, som försiggått med hans chef.

Han får emellertid nöja sig med gissningar — ty Weddingen säger intet om saken.

»U 9» håller sig emellertid så gott som hela tiden i vattenbrynet och inkommer på middagen den 14:de augusti välbehållen till Wilhelmshafen.

Här ordnar kaptenlöjtnanten ögonblickligen med varvet, som skall bota de förefintliga skadorna och beger sig i automobil till sin broders hem.

Tusen tankar korsa hans hjärna — hjärtat bultar och pulsarna bränna, ty under hemfärden har han blivit mer och mer viss om, att just Irma Prencke och ingen annan skall bliva fru Weddingen.

Har hans telegram kommit för sent?

Eller kanske ej alls nått adressaten?

Hans nervositet stiger och han kastar ett guldmynt åt chauffören och hastar in i huset.

-

ÅTTONDE KAPITLET.

Ett oväntat telegram.

Otto Weddingen mottages av sin bror, också han kaptenlöjtnant och mötet är hjärtligt.

Chefen på »U 9» ser sig emellertid omkring — är hon även här?

Men intet tyder på hans utvaldas närvaro och brodern för själv samtalet in på telegrammet i det han säger:

— Du tycks hava varit ute för underliga äventyr, ja man skulle nästan tro att »U 9» blivit en flygbåt — på annat sätt kan jag ej förklara hur du den sjunde augusti kunde sända ett telegram från Shetlandsöarna —

— Hur så? Du har då fått telegrammet —

— Ja bägge två.

— Bägge två!?

— Ja ett från Lerwick den sjunde, sent på kvällen och ett från ångaren »Albion» den åttonde på morgonen —

— Ångaren »Albion»?

— Javisst — och hela Nordsjön ligger emellan. »Albion» visar sig vara en Hullångare, som trafikerar Norge. Den åttonde på morgonen befann den sig antagligen mitt ute på Nordsjön. — Jaganade ugglor i mossen — och har naturligtvis intet sagt till Irma Prencke.

Det går runt för Otto Weddingen — vad är det för intriger, som spinnas kring hans person? —

Han säger med hes stämma:

— Låt mig se telegrammen.

Brodern tager fram de bägge depescherna ur ett schatull.

Det första telegrammet, det, som avsänts från Lerwick visar sig vara äkta och ordagrant med det avsända.

Nervös öppnar han det andra och läser till sin häpnad:

»Kaptenlöjtnant Weddingen,

Wilhelmshäfen.

Irma Prencke endast dumt skämt av kamraterna — namn för intet pris något för henne —

Otto Weddingen.»

— Nå, undrar brodern.

— Det sista är falskt. Jag har aldrig hört talas om »Albion» och befann mig på Shetlandsöarna helt till den tionde dennes. »Albion» har snappat upp mitt telegram — så mycket är klart — och någon ombord har behagat skämta — om det är ett skämt och ej ett nidingsdåd — och vad har du gjort?

— Jag — å mer än du anar.

— Nå låt höra.

— Jag har för det första intet nämnt för fröken Prencke — men jag har undersökt diskret och vet nu att hon för närvarande vistas i sitt hem i Hamburg — jag tordes ej blanda mig i saken — det kunde inte sjutton veta, vilket telegram som var riktigt. —

— Nå — men du ser ut, som hade du mera på hjärtat — sjung ut —!

— Javisst — det har jag också. Vad skulle jag göra — telegrafera till Shetlandsöarna var omöjligt — hur du kunde få ditt telegram hit är mig förresten en gåta. —

— Å, det gick på engelska statens särskilda rekommendation — men det få vi tala om sedan.

— Aha — ett äventyr.

— Ja — men vad gjorde du?

— Jo, jag koncentrerade mig på »Albion». Norge är ett neutralt land och jag känner händelsevis tyske konsuln i Kristiania mycket gott — och du med, som du minns?

— Ja —.

— Nåväl — jag telegraferade till honom och bad om en förteckning å de passagerare, som avrest med »Albion» — det var ju knappast troligt att du skulle vara med på listan — men jag ville ju undersöka — du kunde ha förolyckats uppe mot norska kusten — du hade ju förseglade order och jag visste ej var du befann dig. —

— Nå —?

— I går fick jag listan — men den har intet intresse nu, när du är välbehållen tillbaka. —

Kommendanten på »U 9» är emellertid tydligen av en annan mening. Han utbrister:

— Tvärtom, låt mig få se förteckningen — möjligen kan jag då få hum om, vem som sänt det andra telegrammet.

— Ja, det har du sannerligen rätt i, svarar brodern och tager fram listan över »Albions» passagerare ur sin portfölj.

Otto Weddingen tar emot listan och under det han med pekfingret följer namnen konverserar han med brodern.

Han förklarar — mitt emellan Schmitt, Brown, Mayer och Stein — hur hans resa gått och de öden han genomlevat, hur en plötslig, oemotståndlig ingivelse — huvudsakligen uppkommen genom en spådom — kommit honom att sända det besynnerliga telegrammet —.

Då stannar han tvärt.

Pekfingret har blivit stående på ett namn på passagerarelistan: Madame La Croix, sierska, Paris.

Han behöver ej gå längre ned bland Groosemeyer, Liebknecht, Winter, Williamson, Perier eller Montparnasse — han vet allt — eller anar det åtminstone —

Madame La Croix känner hans framtid — hon söker att korsa hans planer — det finnes blotten förklaring och det är, att hon är rädd för att hans öde ostört skall fullbordas.

Nå — gott — han tänker ej låta detta ske — och med ett par ord sätter han brodern in i situationen, berättar om

spådomen vilken brodern erinrar sig ha hört en gång förut, men glömt och slutar:

— Och nu gifter jag mig helt enkelt med Irma Prencke här hos dig och det skall ske just nu — gudarna vete när jag får permission år 1914 än en gång.

— Du får telegrafera en gång till, skrattar brodern och slår honom på axeln.

— Nej, jag reser ned till Hamburg personligen. —

Brodern drager på skuldrorna.

— Vet du hur Tyskland ser ut nu? Det är ju krig, gosse — och dessutom — du kan väl icke undvaras här under reparationen — och inte kan flickan resa hit — nej, du får slå de där planerna ur hågen. —

Otto Weddingen biter samman tänderna. —

— Aldrig, svarar han, ty nu vet han, att den berömda sierskan, som tytt så månget annat livsöde riktigt, i honom anar en fiende, som av all makt måste bekämpas. Och det får icke, skall icke ske. —

Om nu detta giftermål just är första punkten som ej skall slå in för att de senare skola kunnabringas ur led — det vet han ej — överhuvud är saken hopplöst fantastisk. —

— Aldrig, upprepar han — nej, jag får telegrafera om igen. Alltid hinner hon väl hit på ett par dagar och så länge räcker min permission —

Och han trycker broderns hand och skyndar mot utgången.

Just då inträder jungfrun med ett kort.

Brodern griper det och kastar en blick på det.

Den högsta förvåning avmålar sig i hans ansikte — nej, detta måste vara ett dumt skämt.

— Säg, att jag tar emot i salongen, svarar han jungfrun.

Så tager han brodern under armen och säger:

— Också du kan hava intresse av att träffa den, som besöker mig. Det är en av dina bekanta.

— Det är mig komplett likgiltigt, svarar chefen för »U 9», jag måste skicka mitt telegram —

— Du får vänta några minuter, svarar brodern och med milt våld drager han Otto mot salongsdörren, öppnar den och skjuter in den förvånade mannen.

Därpå låser han dörren, ett leende far över hans drag och han mumlar:

— Alltid ett inbesparat telegramporto, ty på kortet har han läst namnet Irma Prencke.

-

NIONDE KAPITLET.

Krigsbröllop.

Otto Weddingen tror knappast sina ögon då damen inne i salongen slår sin slöja tillbaka och Irma Prenckes ansikte strålar emot honom.

— Vi leva i undrens tid, säger han endast. Tack för att du kom — vill du?

— Ja, Otto, svarar hon och går emot honom och den varma kyss, som nu växlas övertygar honom om, att den

sköna synen ej är ett fantom utan att kvinnan i hans armar är av kött och sprudlande, hett blod.

De sätta sig bägge och han frågar henne hur detta allt är möjligt, hur hon har fått hans telegram fast brodern aldrig sänt det — eller har denne dock gjort det?

Hon åhör honom utan undran och svarar:

— Å, ett telegram försvinner lätt i dessa tider. Men jag fick Annis vykort.

— Annis — vad menar du — vilken Anni?

— Din syster, hon har ju gått ut i Röda korsets tjänst.

— Ja, jag hörde det av min bror. Men hur var det med vykortet? Vilken datum gick Anni ut?

— Precis åtta dagar i dag. Fredags förra veckan, svarar flickan.

— Aha — den sjunde således.

— Ja i fredags den sjunde — sent på kvällen. Vykortet var skrivet från Oldenburg och i det meddelade hon, att ett telegram från dig kommit till din bror Wilhelm, och — här rodnar hon — så nämnde hon vad det innehöll och tillade, att din bror snart komme att fria för din räkning till mig. Nå — jag fick vykortet —

— Gudskelov för att vykorten finnas till, utbrister Otto Weddingen för första gången i sitt liv, ty hittills har han ansett denna inrättning som ett sannskyldigt straff.

— Ja, gudskelov, instämmer hans förlovade och fortsätter:

— Jag väntade på telegrammet — men det kom aldrig och så — och så —

— Så reste du!

— Javisst — jag tänkte det var bäst att skynda på med avresan, kommunikationerna blevo sämre och sämre för privatfolk — och nu har du mig här.

Han trycker henne häftigt till sitt bröst.

Just nu öppnas dörren och Wilhelm Weddingen, brodern, står på tröskeln; det blir gratulationer och förklaringar, och välsignelser hagla över Annis intet anande huvud och så beslutas det, att bröllopet skall hållas i all enkelhet hos broderni hans våning och dagen bestämmes till den 16 augusti.

— I övermorgon, säger Otto Weddingen strålande.

— Ja, i övermorgon, svarar hans brud och ler mot honom.

Det rustas nu till ett enkelt bröllop, till vilket dock officerare och manskap ombord på »U 9» inbjudas och den femtonde augusti flyger som en dröm, fördelad mellan reparationsarbetena på »U 9», framtidsdrömmar och jubel över de konstaterade framgångarna i Belgien.

Vid själva bröllopet avlösa skålarna varandra och alla talare den 16 augusti vid Otto Weddingens bröllop äro eniga, om, att käckare, mera modig sjöman än deras chef aldrig trampat ett däck. Respekten och beundran tager sig många uttryck och till och med Eisenblätter, rolighetsministern tager till orda. —

— Lustige Blätter har ordet, hojtas det runt bordet.

— Vi glädja oss alla, börjar övereldaren, åt att nästa resa på »U 9» få en dam med ombord —

Otto Weddingen avbryter:

— Min hustru följer ej med, säger han.

— Jaså, svarar Lustige Blätter och fortsätter, annars hade jag nästan varit säker på att om det skall bli en ordentlig »Wedding»-tripp så bör det vara ett kvinnfolk med.

Tacksamma för den lilla vitsen fortsätter glammet ännu — det har lyckats Otto Weddingen att korsa madame La

Croix' anslag. —

Men mitt i allt jublet har ingen lagt märke till, att den nye betjäntens ögon hava en särskild glöd då han serverar det iskalla rhenska vinet och att denna glöd får en alldeles ovanlig hetta, då blickarna riktas på Otto Weddingen.

Betjänten tycks dessutom hava lagt speciellt märke till Eisenblätter, vilken han till utseendet mycket liknar, och när övereldaren en gång under festen skrattade hjärtligt, rycker betjänten, som just nu serverar vin i ett glas, så häftigt till, att han häller vinet utanför glaset.

Han har märkt, att Eisenblätter saknar en framtand på vänstra sidan. —

Festen avblåses tidigt på aftonen och då de nygifta lämnats ensamma, smyger sig den unga frun tätt intill sin make och viskar:

— Jag vet inte vad det är, Otto, en oförklarlig känsla av ångest har gripit mig mitt i min lycka —

— Slå bort det.

— Jag kan ej. Under hela middagen hade jag den instinktiva känslan av att det fanns en katt i rummet.

— En katt, skrattar Otto Weddingen.

— Ja — eller en orm — du vet, en sådan därobestämbar förnimmelse, som somliga människor få, när något av de djuren äro i närheten. —

Ingen av dessa två ha en aning om vad som just nu sker på en av Wilhelmshafens bakgator och de veta ej heller, att betjänten omedelbart efter det att gästerna försvunnit, smugit sig efter dessa och att han särskilt utvalt Eisenblätter till sitt offer.

Just nu har emellertid övereldaren vikit av på en folktom sidogata ned till varvet, där »U 9» ligger och betjänten smyger sig — dold av skuggan från ena husraden — efter honom.

-

TIONDE KAPITLET.

Syrebomben.

Övereldaren Eisenblätter fortsätter sin vandring ned mot varvet. Han är upprymd till sinnes och känner sig som ville han taga alla människor i famn — det vill säga alla tyska människor, ty det är krig och då säger man upp människosläktskapen med de lömska fienderna.

Då hör han plötsligt steg närma sig och en äkta schwabisk dialekt som säger:

— Ursäkta, herr Eisenblätter, ett par ord, om ni är så vänlig.

obestämbar förnimmelse, som somliga människor få, när något av de djuren äro i närheten. —

Ingen av dessa två ha en aning om vad som just nu sker på en av Wilhelmshafens bakgator och de veta ej heller, att betjänten omedelbart efter det att gästerna försvunnit, smugit sig efter dessa och att han särskilt utvalt Eisenblätter till sitt offer.

Just nu har emellertid övereldaren vikit av på en folktom sidogata ned till varvet, där »U 9» ligger och betjänten smyger sig — dold av skuggan från ena husraden — efter honom.

-

TIONDE KAPITLET.

Syrebomben.

Övereldaren Eisenblätter fortsätter sin vandring ned mot varvet. Han är upprymd till sinnes och känner sig som ville han taga alla människor i famn — det vill säga alla tyska människor, ty det är krig och då säger man upp människosläktskapen med de lömska fienderna.

Då hör han plötsligt steg närma sig och en äkta schwabisk dialekt som säger:

— Ursäkta, herr Eisenblätter, ett par ord, om ni är så vänlig.

Eisenblätter stannar villrådig.

Han vänder sig om och får öga på betjänten.

— Vem är ni, min gode man och hur känner ni mig? frågar han.

— Jag har hört ert namn och beslöt mig för att uppsöka er och fråga om en sak. Jag har alltid önskat att gå in i undervattensvapnet — hur vinner man inträde i det?

De passera nu långsamt en brädgård, vars port är öppen.

Med ens drar betjänten upp sin ena hand ur fickan — i den döljes en sammanrullad, kloroformdränkt trasa och med ett raskt ryck trycker han den för Eisenblätters näsa och mun. —

Eisenblätter å sin sida hinner ej framkomma med den minsta vits, en sak, vartill han heller ej känner sig hågad — och något motstånd kan han ej tänka på. Bedövad slår han framför sig med händerna i luften och raglar ett par steg då han fångas av betjänten Zwilgenz starka armar.

Zwilgenz bär den sanslöse mannen, genom att kasta honom upp på sin rygg, innanför brädgårdeins plank och lägger honom i skydd av en brädstapel, väl dold för nyfikna ögon och så böjer han sig ned över honom och börjar att befria honom från hans kläder.

Inom få minuter är omklädningen fullbordad och Zwilgenz står där så lik Eisenblätter som vore han denne själv. I skymningen och ännu bättrei mörkret, skall nu ingen kunna göra skillnad på den verklige och den falske Eisenblätter.

— Den sabla tanden, mumlar Zwilgenz, hur skall jag få fatt i en plåsterbit?

Rädd för att Eisenblätters saknade framtand, som finnes i behåll hos den falske, skall väcka misstankar, besluter sig Zwilgenz för att helt enkelt tiga och på så sätt hålla munnen sluten.

Han smyger sig ut ur brädgården — men vänder strax om igen. —

Så böjer han sig över den medvetslöse övereldaren och tager ut ett brev ur fickan på sin egen rock och stoppar det i innerfickan på Eisenblätters kavaj, vilken han själv nu bär och mumlar:

— Ånej, jag tror att man aktar sig för att lämna bevis efter sig — om karlen skulle vakna —.

Han avlägsnar sig och utkommen på den fortfarande folktomma gatan utanför brädgården, styr han sina steg ned mot varvet.

Här står, icke långt från den plats, varest »U 9» ligger, en vanlig dragkärra och på denna synes något långt och smalt övertäckt av en pressenning.

Zwilgenz fattar kärran och skjuter den framför sig i riktning mot »U 9:s» port, nickar åt den vakthavande portvakten och blir insläppt.

Visserligen förefaller det vakten, att det är litet besynnerligt att övereldaren personligen drager en kärra — men i krigstider — vad kan icke allt hända då, och han säger intet.

Inkommen på gården drager den falske Eisenblätter fram handvagnen helt till »U 9:s» bassäng, lyfter av pressenningen och ställer den syrebomb, som nu blottas, bredvid en rad av andra, liknande stålpjäser, vilka redan stå uppställda på kajen — så skjuter han dragkärran åt sidan och smyger sig några steg bort.

— Precis lik de andra, mumlar han, vid instuvningen kan man ej märka skillnaden och jag har nått mitt mål.

Han passerar ånyo vakten, nickar åt honom och försvinner.

På brädgården, bakom stapeln, finner han Eisenblätter ännu avsvimmad och det är snart gjort att byta kläder än en gång.

Men icke förr är detta gjort, innan Eisenblätter börjar att vakna upp ur sin dvala och Zwilgenz skyndar att göra sin snabba sortie ut i mörkret på den trånga gatan.

Han hör bakom sig ett par bistra svordomar av Eisenblätter och hur denne mumlar:

— Det blev litet för mycket av champagnen — jag börjar bli lantkrabba och tål inte så mycket som förr.

Zwilgenz skyndar att komma i väg.

Kuppen har lyckats alldeles förträffligt och den hederlige Eisenblätter misstänker ej det ringaste.

Plötsligt blir Zwilgenz alldeles het.

— Brevet, stönar han, ty han minnes nu, att han alldeles glömt att byta tillbaks det ur Eisenblätters ficka och med snabba steg skyndar han tillbaka till brädgården.

Om han så skall använda kniven skall och måste han få det tillbaka — det gäller mycket för honom — det är helt enkelt förbindelsen på att han får lyfta sitt stora honorar — och dessutom ett ohyggligt bevis på — ja, på »det». —

Men han kommer för sent.

På brädgården finnes ingen Eisenblätter.

Och fast besluten att vänta ut denne, går han ned till »U 9». Portvakten känner ej igen honom. Han närmar sig denne och frågar efter Eisenblätter.

— Herr Eisenblätter, svarar portvakten, han gick nyss ombord.

— Jag måste tala med honom, säger Zwilgenz.

— Ogörligt — här slipper ingen främmande in, svarar portvakten och Zwilgenz har intet annat att göra, än att hoppas på morgondagen. Helt säkert skall Eisenblätter ånyo komma ut i staden — och då —

Men nästa morgon klockan nio gives order att undervattensbåten »U 9» ofördröjligen skall sticka till havs och Zwilgenz konstaterar, då han vid tiotiden fattar posto utanför varvsporten, det odisputabla faktum, att »U 9» för en timme sedan avseglat.

Han ser ut åt havet.

På yttersta piren varsnar han en smärt gestalt, som han igenkänner sedan i går.

Det är unga fru Otto Weddingen som med kikaren för ögonen sänder sin man en sista avskedsblick. —

Han rycker på axlarna.

— Änka innan hon anar, mumlar han. Om — om bara —

Han är just betänkt på att smyga sig undan så att ej fru Weddingen skall varsebliva honom då han får en idé.

Han skall bespeja den unga frun — helt säkert skall det löna sig, ty att hon, om möjlighet gives, skall resa efter

sin man om hans destinationsort förändras, tager han för givet. På så sätt får han reda på »U 9:s» uppehållsort och skall till slut råka Eisenblätter och på ett eller annat sätta komma i besittning av det förargliga papperet.

Och med dessa planer inom sig går Zwilgenz sin kos och tager till fast utkikspost ett litet kafé, som ligger mitt för bröllopshuset.

-

ELFTE KAPITLET.

Brevet.

— Vad fanken hade du att göra med dragkärran i går afse — och varifrån fick du den?

Dessa ord riktas till övereldaren Eisenblätter av hans kollega Schüschke ombord på »U 9», där den glider ut genom Jadeviken, destinerad till Emden vid Emsflodens mynning.

— Vilken dragkärra? Skall det vara en insinuation på att jag kände mig dragen, eller vad menar du? undrar Eisenblätter misstroget.

— Men Herre Gud, jag gick ju själv förbi dig strax vid porten inne på gården och såg dig.

Eisenblätter ser förundrad på sin kollega.

— Du kan förstås svära på det där? framkastar han.

— Naturligtvis.

— Nå — då är det bäst att jag talar om för dig vad som hände mig i går kväll, säger han slutligen och så berättar han om mannen, som talade schwabiska och sökte plats vid undervattensvapnet och hur denne man på ett eller annat sätt generat honom, han kan ej säga på vilket.

Det hade varit som om något vått och klibbigt lagts över hans ansikte — men det kunde också hava varit rena inbillningen. Emellertid hade Eisenblätter, som han påstår, vaknat inne på en brädgård med den förfärligaste huvudvärk han haft på många år. Han hade strax gått ut ur brädgården på gatan, där han träffat några av »U 9:s» besättning och i sällskap med dem gått ombord — så inte hade han kunnat haft något att göra med en dragkärra.

— Ja, säger Schüschke, det där var när du kom andra gången — men du höll på med dragkärran en timme tidigare — och gick bort igen.

Eisenblätter bara stirrar och hans sätt att öppna munnen vid detta tillfälle verkar ytterst konstigt.

— Nå, nå, menar Schüschke, inte vet jag så noga — men ett misstag är alldeles omöjligt. Du har väl gått i sömnen, gosse lilla.

Men Eisenblätter skakar på huvudet.

— Har du mistat något? Har du sett efter det? undrar kollegan.

— Du säger något, svarar Eisenblätter och bägge gå de till garderoben, varest dennes bästa stass hänger.

Han tager ut ur kavajfickorna dess innehåll. I plånboken ligga de 310 mark orörda, som han hade i går kväll och detta har han för övrigt både i natt och i dag på morgonen sett efter. —

— Men vad fan är det här!? utbrister han då han varsebliver ett kuvert, som han ej kan draga sig till minnes att hava sett förr.

Kuvertet bär tyskt frimärke och stämpeln är Markirch, en liten stad i Elsass. Utanskriften är:

Herr Max Zwilgenz,

Poste Restante.

Wilhelmshafen.

— Vem tusan är Zwilgenz? undrar Eisenblätter.

— Ja, det undrar jag också, svarar Schüschke, men brevet är ju öppet — låt oss se vad det innehåller.

De öppna nu kuvertet.

Inne i det ligger en papperslapp, varpå står på tyska:

»Garanterar fjärde summan i mark om 0 fattas.

1902.

(1x9) + 2 = 11

(12x9) + 3 = 111

(123x9) + 4 = 1,111

etcetera.

M. L. C.»

Bägge häpna.

— En del av Weddingens spådom, utbrister Schüschke.

— Javisst — första delen — men vad i all världen menas med att noll skall fattas. Och vad är fjärde summan? Jag ser bara tre summor — i fall inte M. L. C. är latin och betyder : 1,000, L: 50 och C: 100; i så fall skulle fjärde summan bli 1,150 mark. Och det är ju en summa i krigstider — Gud bevars. Men noll — aha — tillägger han: Garanterar 1,150 mark om ingenting fattas — ja, så är det.

— Mycket väl, säger Schüschke, men varför i all fridens dagar har Zwilgenz lagt detta brev i din ficka? Jag tycker att det börjar spöka mitt på ljusa dagen. — Men du måste visa Weddingen brevet och säga hur det hänger samman.

Och den stackars Eisenblätter, som skjuter dragkärror i sömnen, finner sig själv liggande på en brädgård och upptäcker ett brev om sin vördade chef i sin rockficka, ser sig skyggt omkring. Kriget måtte vara ett underligt ting, tycker han, men så mystiskt som detta, är dock litet för mycket av det goda.

Och med dröjande steg går han upp på däck, gör honnör för chefen och säger:

— Om ni, herr kaptenlöjtnant kan avstå fem minuter, skulle jag ha något att säga.

— Gott, Eisenblätter! Jag blir alltid på gotthumör när ni kommer med edra små »fem minuter» — er bön är beviljad.

Nu ser han närmare på sin övereldare och varsnar att blicken ej längre är den vanliga, solglada och han utbrister:

— Men, Eisenblätter? Hur är det fatt? Vad är det?

— Kriget, herr kaptenlöjtnant.

Det är för absurt. Eisenblätter rädd för kriget — Eisenblätter, den käcke, modige Eisenblätter.

— Vad, skrattar han, är ni rädd för kulor och krut?

— Ånej, svarar Eisenblätter, men för brev, som kommer i ens innerfickor, utan att man vet om dem och för dragkärror, som skjutas fram av min egen vålnad.

Och Eisenblätter ser så medtagen ut, att Weddingen får lust att kalla honom för »Sorglustige Blätter». —

— Nå, vad är det då, Eisenblätter? undrar kaptenlöjtnanten. Sjung ut.

Övereldaren berättar och Weddingen blir mera och mera intresserad och när han slutligen öppnar det mystiska brevet går det en ofrivillig rysning genom Otto Weddingen.

Hans spådom!

Och underskriften är Madame La Croix', det är tydligt: M. L. C.

Det blir plötsligt livligt på »U 9:s» däck, officerarna kallas upp och övereldaren får ännu en gång redogöra för nattens mystiska händelser.

Mariningeniör Schoen, matematikern, ser på brevet och utbryter:

— Min själ om jag begriper, vad nollan spelar för roll! Se här — 1902 är ju sammansatt av $(1 \times 9) + 2 = 11$ och här är ju 0 verkligen borta. Men vad menar spåmannen med, att han utbetalar fjärde summan, vilken är 11,111 mark om nollan fattas? Nej, mitt förnuft står alldeles stilla — jag begriper ingenting.

Man enas om detta — ingen begriper någonting och alla gå till sitt arbete ombord.

Men Traebert får en idé.

— Låt oss taga en kopia av brevet, säger han. Och så sända det här under samma adress som brevet har till Wilhelmshafen. Samtidigt anmodar man detektiva polisen att knipa den, som vill lösa ut ett poste restante med just detta namn.

Man ordnar saken enligt Traeberts förslag och avsikten är att sända det vid ankomsten till Emden, varest direkt tågförbindelse snart skall föra det till Wilhelmshafen.

Och under det att »U 9» glider förbi Wangeroog, Spiekeroog, Langeroog, Baltrum och allt vad de heta dessa öar, som likt ett ost-västligt pärlband skydda hannoveranska och holländska kusterna, tänker Otto Weddingen ej fullt så mycketsom han bör på de hemska saker som möjligen förborgas under det hemlighetsfulla brevets maskerade siffror, utan andra tankar sysselsätta hans hjärna.

De gå envist till den kvinna, som i går blev hans i brudstolen och han längtar till destinationsorten Emden, varest hon lovat att möta honom nästa dag, den 18 augusti.

Alla ombord äro mera oroliga för brevets innebörd än den hotade själv, flera av officerarne mumla något om insmugglade helvetesmaskiner och överstelöjtnant Spiess går orolig omkring, sneglande åt alla håll och kanter, i skrymslen och vrår.

Men han finner intet misstänkligt.

Resultatet av Eisenblätters upplevelser blir att kaptenlöjtnanten kort och gott meddelar honom, att han, under den tid »U 9» ligger i Emden ej får gå i land.

Eisenblätter är emellertid lika nöjd med denna ordning — han ser helst att dylika experiment med hans värda person helt och hållet utebli.

Natten till den 18 augusti — »U 9» befinner sig just i Emsmynningens inlopp — väckas de närmast ingeniör

Schoen varande av ett utrop från denne:

— Jag har det, jag har det.

Weddingen vaknar och snäser till honom:

— Vad tusan har ni? Gäller det livet?

— Nej — men jag har funnit nollan.

— Har ni? frågar Weddingen, nu med ens klarvaken.

— Ja, svarar ingeniören, reser sig och tänder ljus. Se här.

Han skriver:

1902

Och vidare:

(1×9) + 2 = 11.

— Men, säger han, 11 är ju O — latinska bokstaven O är 11. Och således blir ju ekvationen (1×9) + 2 = O — där har ni således nollan och hela siffran 1902 är återfunnen, ehuru det blir 20 i stället för 02.

— Mycket lärt, förklarar Weddingen, men, uppriktigt sagt, hade det varit bättre, att ni låtit oss sova. Ty det här är ju icke ett steg mot en lösning — snarare tvärt om och jag drömde så förbaskat stiligt.

De andra skratta och efter ytterligare några timmars färd hamnar »U 9» i Emdens hamn välbehållen och oskadd.

Man har under färden väl märkt, att kriget har kommit till landet. Krigsskepp ligga med ångan uppe och ett liv och en rörelse härskar, som är alldeles olika den vanliga under fredstid.

-

TOLVTE KAPITLET.

Kvinnlig instinkt.

Fru Irma Weddingen har, hela tiden under järnvägsresan haft samma egendomliga förnimmelse som under bröllopsmiddagen och det kan tänkas att ett för vanliga människor obekant sinne, ett sjätte så att säga, kommit henne att instinktivt märka att betjänten från bröllopsmiddagen, Max Zwilgenz, förföljde henne under hela tiden.

På förmiddagen då hon möter sin man med glädjestrålande ansikte och tindrande ögon, har emellertid denna känsla av obehag försvunnit.

Men den återvänder med förnyad styrka, då hennes man omtalar allt med det mystiska brevet sammanhängande, och då hon får se själva kuvertet är det som gåve henne namnet Max Zwilgenz en elektrisk stöt.

— Aha, säger hon, så har jag förklaringen på mysteriet — i alla fall på dess första del — jag vet vem denne Zwilgenz är.

— Vet du? utbrister hennes man förvånad.

— Ja, det var den nye betjänten i din brors hus. Han är en spion, Otto.

Och hon redogör logiskt och klart för den förvånade äkta mannen hur det måste hava varit just Zwilgenz' närvaro, som plågat henne, hur betjänten på ett oförklarligt sätt försvunnit just strax efter gästernas avtroppande

och — sist men icke sämst — hur denne Zwilgenz verkligen till utseende liknade just Eisenblätter, till och med påfallande var denna likhet.

— Men, tillägger hon, hela hemligheten ligger i att utröna vad som ligger under den mystiska nollan i madame La Croix' brev till spionen.

Så griper stoltheten henne — ty hon förstår, att bringar madame La Croix sådana offer, anställer spioner för furstligt honorar, så är det ett förborgat »ille faciet» hos den man hon älskar och plötsligt kastar hon sig till hans bröst, överhöljer hans ansikte, panna och hår med heta kyssar.

— Plikten kallar, säger han till slut. Jag måste se till ett par saker på »U 9».

— Vänta, beder hon, låt mig få behålla det mystiska brevet — jag, din hustru skall rädda dig. Ty något har spionen gjort — och detta något finnes absolut omtalat i brevet — vad icke mannens kloka huvud mäktar lösa, det skall lyckas för instinkten, parad med kärlek.

Han giver henne brevet i det han ser varmt på henne.

— Du lilla känslomänniska, säger han.

Men, vad går det åt hans hustru? I stället för att se på honom ser hon ut på gatan och plötsligt känner Otto Weddingen att han är som vore han blott luft för denna kvinna. Ett eller annat obetydligt på gatan har fångat hennes nyfikenhet — och tvärt vändes hela hennes intresse ditåt. Han känner ett stygn — av sårad fåfänga — och är alltså i detta stycke lika alla andra män.

Men lika snabbt som underskattandet kommit lika fort går det över, då Irma vänder sig mot honom och sakta går bort från fönstret.

»Det» som hans fru betraktar visar sig vara just »det» som är farligast för hans nuvarande säkerhet, ty hon säger:

— Det är han, Otto.

— Vilken han?

— Tyst — Zwilgenz — betjänten. Gå ej fram till fönstret. Och nu minns jag — den där karlen har ju följt efter mig på resan hit. Min känslighet drog mig till fönstret — hu!

Med ens inser Weddingen hur orätt han bedömt hustrun alldeles nyss. Han kysser henne ömt —

Så sliter han sig lös. —

— Jag måste gripa skurken, ropar han och rycker till sig mössan samt störtar ut på gatan.

Uppe från sitt fönster ser Irma Weddingen hur Zwilgenz, som tydligen ej anat kaptenlöjtnantens därvaro, plötsligt blir orolig och hon ångrar nuatt hon ej tillropat sin man att vara försiktig — ty om ej spionen fångas levande går hans hemlighet med honom i graven.

Hon ser nu hur Zwilgenz rycker till och i samma ögonblick rusar hennes man ut ur hotellets vestibul åtföljd av portieren och ett par vaktmästare. —

— Grip spionen, hör hon honom ropa och ser honom även fatta tag i Zwilgenz. Men vig som en katt och glatt som en ål slingrar sig betjänten undan greppet. —

Han tar en snabb överblick av situationen och sätter på språng nedåt gatan.

— Grip spionen, ropar Weddingen ånyo, och den syn som nu upprullar sig skall Irma aldrig i sitt liv glömma.

Som genom ett trollslag är gatan myllrande full av människor — de dyka upp som måsarne efter ett fartyg — man vet ej var de voro, men med ens äro de där.

En blomkruka, kastad från fjärde våningen träffar den flyktande — han faller.

Och över honom störtar folkmassan fram — hon ser en soldat ränna sin bajonett genom offrets rygg — så drager

hon sig rysande bort från det öppna fönstret.

Men ännu tränger det infernaliska ljudet därutifrån in — ljudet av en människoflock, som stampar — skriker — slår.

Hon kastar sig på soffan och begraver huvudet i dess kuddar och så blir hon liggande intill en hand lägges på hennes skuldra.

— Det var för sent, säger hennes man och nickar — mängden var alldeles rasande — intet hade kunnat hejda dem.

— Och hemligheten borta — men, Otto, jag skall lösa den, om det gällde mitt liv.

Ånyo lämnar han henne, till utseendet förkrossad och djupt skakad.

Men när han gått får Irma Weddingen liksom nytt liv.

Hon reser sig upp, baddar sitt ansikte med vatten och tager fram det egendomliga brevet.

Där hon nu sitter är hon en bild av en viljande och tänkande kvinna. Hon här lagt brevlappen framför sig på en stol och sitter själv på en annan, stirrande på brevet med armbågarna stödda mot knäna och med hakan vilande i händerna.

— Ingen siffra utom 0 har någon betydelse, mumlar hon. Och detta noll måste »fattas».

Hon tänker intensivt, hon tänker för den man hon älskar. —

Och plötsligt skiner en ljusning fram för hennes inre blick.

— Det vore ett försök värt säger hon och reser sig.

Hon går ner i hotellets läsrum och ser sig omkring — ja, där stå banden hon söka, hela 24stycken, bundna i skinnband med guldtryck på ryggen.

Hon söker inte länge — hon går rakt på det band hon behöver, tager ut det, slår upp sidan och läser. —

— Om 0 fattas!

Ja visst — nu har hon funnit det. Hon slår ihop boken, ställer den på dess plats bland de andra banden och beger sig ut i staden varest hon ses gå in i dess största kemikaliehandel.

Och när Otto Weddingen efter tre timmars bortavaro återkommer till hustruns rum på hotellet, går hon glad och leende honom till mötes och säger, i det hon pekar på ett paket, som sirligt inslaget i papper ligger på bordet:

— Jag har löst gåtan.

— Nå, hur var den?

— Det säger jag icke. Det skulle blott göra dig nervös och orolig, Otto. Men tag detta paket, ha det alltid i din närhet ombord under däck — men lova mig heligt, öppna det ej innan högsta nöd hotar dig. Öppna det, när nöden är så stor, att du ingen utsikt ser att undslippa döden.

— Men så högtidlig du är.

— Ja, jag är högtidlig — det kan en gång gälla ditt liv — men jag kan ej säga dig vad paketet innehåller — du skulle missbruka dess innehåll. Svärjer du eden?

— Ja, svarar han, jag går den utan något förbehåll.

Så tager han nyfiket paketet på bordet. Han griper dess snöre med ena handen och lyfter — paketet rör sig icke. Han måste taga bägge händerna till hjälp och då förvånas han och utbrister häpen:

— Det är ju tungt som bly. Vad i all världen har du i paketet, Irma?

Hon skakar skälmskt fingret åt honom. —

— Kom ihåg eden, varnar hon.

Och Otto Weddingen svarar med att sluta henne i sina armar.

-

TRETTONDE KAPITLET.

Till strid!

Nästa dag är »U 9» åter ute på kryssning och dess order är, att med Emden och Wilhelmshafen som alternerande stationer uppehålla bevakningen av Nordsjön utanför holländska och hannoveranska kusterna.

Det är ett farligt uppdrag, ty alla kuster och hamninlopp äro försedda med minor och man måste — Ja, svarar han, jag går den utan något förbehåll.

Så tager han nyfiket paketet på bordet. Han griper dess snöre med ena handen och lyfter — paketet rör sig icke. Han måste taga bägge händerna till hjälp och då förvånas han och utbrister häpen:

— Det är ju tungt som bly. Vad i all världen har du i paketet, Irma?

Hon skakar skälmskt fingret åt honom. —

— Kom ihåg eden, varnar hon.

Och Otto Weddingen svarar med att sluta henne i sina armar.

-

TRETTONDE KAPITLET.

Till strid!

Nästa dag är »U 9» åter ute på kryssning och dess order är, att med Emden och Wilhelmshafen som alternerande stationer uppehålla bevakningen av Nordsjön utanför holländska och hannoveranska kusterna.

Det är ett farligt uppdrag, ty alla kuster och hamninlopp äro försedda med minor och man måstenoga efter kartan känna dessas läge för att kunna manövrera emellan dem.

»U 9» rymmer tre torpeder och går nu ständigt försedd med dessa hemska vapen, vilka äro undervattensbåtens enda möjligheter för anfall.

Kortare expeditioner avlösa längre sådana och »U 9» har till och med än en gång, i sällskap med åtta andra tyska undervattensbåtar, korsat Nordsjön och vid Shetlandsöarna påvisat flottiljen den stora grottan Weddingen upptäckt.

»U 9» har även många gånger varit så nära engelska krigsskepp, att den avfyrat sina torpeder, men de ha ej träffat målet och Weddingen har mer än en gång utbrustit:

— Se så, där gick 10,000 mark åt skogen, ty varje torped betingar detta pris.

Hans hustru hör en gång honom nämna detta faktum och frågar förvånad hur det är möjligt och han svarar henne, att hon bör besinna, att en torped är ett litet mästerverk.

Han förklarar, att de torpeder som följa »U 9» äro underverk av precision och beskriver hur särskilda apparater finnas inne i torpeden, med vilkas hjälp denna ständigt hålles på ett djup av tre och en halv meter under havsytan. Men svårigheten att träffa ett fientligt fartyg beror på dettas manövrering, ty torpedens hastighet är visserligen mellan 45 och 48 knop, men det är svårt att beräkna det fientliga fartygets hastighet. Ettstillaliggande krigsskepp är däremot ett lätt byte — man siktar och måste träffa. Han omtalar huru de modernaste torpederna kunna gå hela 6,000 meter rätt mot målet innan deras drivkraft är slut.

Spådomen och den mystiske Zwilgenz börja att råka i glömska och ingen ombord å »U 9» talar mera om saken.

Men vad som mera sysselsätter sinnena är sjökriget, som aldrig tycks börja på allvar.

Man blockerar med minor och ligger företrädesvis stilla — det är allt.

Då kommer, den 8 september, meddelandet om den engelska kryssaren »Pathfinders» undergång den 5 samma månad. Den har stött på en mina utanför Firth av Forth och sjunkit.

Man jublar — en förlust för fienden är alltid välkommen. Men — detta jubel är ett intet mot den darrande glädjevåg som går genom makarne Weddingens sinnen, då, ett par dagar senare, undervattensbåten »U 21» inkommer till Emdens hamn.

»U 9» råkar just då, den 8 september, även den ligga i Emden och kaptenlöjtnant Weddingen och hans unga fru möta vid kajen »U 21:s» chef, överstelöjtnant Hersing.

— Nå, lyckligt återkommen, säger Weddingen och trycker vännens hand.

— Ja, som du ser.

Han tar Weddingen under armen och alla treavlägsna sig ett stycke i det överstelöjtnant Hersing säger.

— Du, Weddingen, du måste ge mig ett gott råd.

— Gärna, säger chefen på »U 9» och de gå alla tre in på ett litet kafé ej långt från hamnen.

— Jo, ser du, fortsätter nu Hersing i halvt viskande ton, frågan är om man bör offentliggöra det — eller hålla det hemligt. —

— Vilket?

Både Otto Weddingen och hans fru se ytterst intresserade ut.

— »Pathfinders» undergång.

Weddingen skrattar.

— Kära du, det är redan offentliggjort. — »Pathfinder» har den femte dennes eller när det var, »funnit vägen» till en mina, vitsar han.

Hersing småler.

— Ja, ser du, där ha vi knuten, säger han. Den där minan, som »Pathfinder» stötte på — den var nog inriktad av mig på »U 21».

Weddingen springer upp, alldeles blek av sinnesrörelse.

— Du!

Och fru Weddingen ser med beundrande ögon på mannens kollega. —

— Ni — var det er torped?

— Ja, svarar Hersing. Och frågan är den: Skola vi hålla saken hemlig och låta fienden alltframgent tro, att det

skylies en fientlig mina eller skall jag offentligen omtala, att det har lyckats en tysk undervattensbåt att helt under engelska kusten tillintetgöra en av deras egna kryssare?

Otto Weddingen tänker sig för.

Så säger han:

— Ja, vet du, i ditt ställe skulle jag hänskjuta det där till amiralitetet — gör din rapport klar, sänd in den och låt amiralitetet offentliggöra saken eller icke — alldeles efter deras eget behag.

Hersing ser rakt framför sig.

— Jag tror du har rätt, svarar han, jag får göra det offret för fosterlandets skull.

Irma Weddingen rycker till vid dessa ord. Plötsligt står så mycket, som förr var dunkelt i kriget klart för henne: Mannen mördar och krigar huvudsakligen för sin egen framgångs skull för att öka sina ordnars antal. Och hemma bli tusentals kvinnor utan sina stöd, barn utan sin fader — det är män som stiftat alla lagar och hur de vända det få de alltid övertaget. Hon tänker i detta ögonblick detsamma om kriget som alla sanna kvinnor mena.

Men de bägge männen höja stolt sina huvuden, naivt omedvetna om, att allt ont i världen har uppstått genom deras släktes egoism och fåfänga och fortsätta resonnemanget.

Stygnet, som gått genom Irma Weddingens själ ett ögonblick läkes emellertid, ty hon ärkvinna och sedan årtusenden är i hennes släkt nedärvd denna beundran för alla mannens dumheter, som minskar hennes klara omdömesförmåga.

Slutet på tankeutbytet blir, att Hersing beslutar att insända sin rapport om »U 21:s» bedrift till översta ledningen för marinen och flottan och denna ledning anser i sin tur och ordning, att det för att ej oroa fienden allt fortfarande skall heta, att en mina var orsaken till »Pathfinders» undergång.

Och Hersing beskriver för de bägge andra mången hemsk och gripande scen för den till undergång dömda kryssarens besättnings kamp med böljorna och döden.

Irma Weddingen ryser.

Dagen därpå blir det emellertid — just tack vare Hersings ingångna rapport till flottans överste chef under gårdagen, livligt inom tyska flottans samtliga vapenslag.

Den trådlösa telegrafen är i febril verksamhet och den 9:de september visa sig tyska krigsfartyg i stort antal i Ålands hav och norr därom samt kapa bland annat den finska passagerarångaren »Uleåborg» på dess resa mellan Gävle och Raumo.

Och samma dag erhålla samtliga tyska undervattensbåtar i Emden och Wilhelmshafen order att sticka till havs med all den torpedladdning respektive båtar kunna föra.

Och då alla ligga klara och fullt färdiga till togt sättes maskineriet i gång med dess fruktansvärda makt.

Man har i ledande tyska marinkretsar dragit den slutsatsen, att engelska flottan på grund av mineringen längs Englands kuster helst skall söka öppet hav och att händelsen inne i Östersjön skall locka den närmare de tyska Nordsjökusterna och det är denna beräkning som ligger till grund för undervattensbåtarnas hastiga beordrande ut i Nordsjön.

Det är som anade fru Weddingen att »något» skall inträffa just under den togt som nu tager sin början.

Ty glömsk av allt det groll, som omedvetet döljes i kvinnosjälen mot det, som med skäl kallas mannens speciella vansinne, kriget och dess fasor, trycker hon sig ömt till mannens bröst och viskar:

— Paketet, Otto, du har det väl alltid nära till hands?

— Ja, älskling, svarar han, dock med ett litet stygn av skuldmedvetenhet, han har nämligen sista resan så gott som glömt dess existens och han tillägger:

— Således håller du ännu fast vid denna din nyck?

I stället för att svara överraskas Otto Weddingen av att hans fru börjar att gråta häftigt.

— Nyck, snyftar hon, nyck. Aldrig har enkvinna tänkt mera framsynt och klart än jag, då jag bad dig om eden.

Och med den fasta föresatsen att hålla sin hustrus mystiska gåva i beredskap, går Otto Weddingen ombord på »U 9».

Här kommer mariningeniör Schoen honom till mötes och säger:

— Herr kaptenlöjtnant, jag har funnit ett nytt moment i er spådom.

— Å tusan!

— Jo. Dem där förbaskade nian har inte lämnat mig någon ro. Har ni tänkt på att vi, i år, år 1914, befinna oss i en viss månad?

— Javisst i september.

— Ja, men vilken i ordningen?

— Den nionde, förstås.

— Ja — just den 9:de, svarar Schoen. Och om jag skall låta fantasin löpa av med mitt förnuft, så borde med er nia i handen och med året 1914 just vara den 9/9, och det är i dag den nionde september, ert stora öde fullbordas.

— Ja, kanske, svarar Weddingen tankfull, men intet har hänt i dag som är av vikt.

— Icke det, undrar Schoen. Det är ju i dag som vårt egentliga stridståg börjar och det är den 9/9. Och än mer har jag funnit — det är en trea med i spådomen — (12×9) + 3 = 111 — hur många torpeder hava vi?

- Tre.

— Där ser ni. Och vet ni, detta är dock nog av sammanfallande omständigheter för att det i alla fall måste kallas rent av kuriöst.

— Ja, ni har rätt, men »0 som fattas»?

— Ja, den gåtan lösa vi aldrig.

— Min fru säger sig ha löst den.

— Omöjligt — på vad sätt? undrar Schoen.

— Genom ett mystiskt paket, svarar Weddingen och lämnar den förbluffade ingeniören för att med sina lungors fulla kraft kommendera i hörröret:

— Allt klart i maskinen — sätt i gång — till strid!

-

FJORTONDE KAPITLET.

Den stora dagen.

Orolig och med hjärtat fyllt av dystra aningar går fru Weddingen var dag ned till hamnen, och långt ut på dess pir har hon förlagt sitt favorittillhåll under dessa, väntans dägar.

Under tiden kryssar »U 9» i farvattnen utanför holländska kusten likt en haj på rov och utom han, hans hustru och den tyska ledningen, förutom naturligtvis »U 21:s» besättning, vet ännu ingen, - Tre.

— Där ser ni. Och vet ni, detta är dock nog av sammanfallande omständigheter för att det i alla fall måste kallas rent av kuriöst.

— Ja, ni har rätt, men »0 som fattas»?

— Ja, den gåtan lösa vi aldrig.

— Min fru säger sig ha löst den.

— Omöjligt — på vad sätt? undrar Schoen.

— Genom ett mystiskt paket, svarar Weddingen och lämnar den förbluffade ingeniören för att med sina lungors fulla kraft kommendera i hörröret:

— Allt klart i maskinen — sätt i gång — till strid!

-

FJORTONDE KAPITLET.

Den stora dagen.

Orolig och med hjärtat fyllt av dystra aningar går fru Weddingen var dag ned till hamnen, och långt ut på dess pir har hon förlagt sitt favorittillhåll under dessa, väntans dägar.

Under tiden kryssar »U 9» i farvattnen utanför holländska kusten likt en haj på rov och utom han, hans hustru och den tyska ledningen, förutom naturligtvis »U 21:s» besättning, vet ännu ingen,att de tyska undervattensbåtarna verkligen duga något till.

Aftonen den 21:sta september kan Otto Weddingen aldrig glömma. Det är denna kväll, fylld av en mättad solglöd i väster, vilken med oändlig färgprakt delar med sig av sitt sken åt havet, som han gör den upptäckt, som leder till ett av hans djärvaste och för hans liv mest avgörande beslut.

Hans kikare följer horisonten i väster där det döende solljuset är starkast och han tror knappast sina ögon då han varsnar icke mindre än tre engelska örlogsskepp sakta kryssande ute på Nordsjön.

Hans tankar i detta ögonblick vändas mot fienden och han mumlar:

— I haven kallat Nordsjön på skämt för »tyska havet» — jag skall, tag mig tusan, visa, att det är det tyska havet.

Och han kastar ännu en blick från tornet på de tre pansarkryssarna.

Så stiger han ned under däck, beordrar »U 9:s» sänkande under vattenlinjen så djupt att endast periskopet synes över vattenytan och ger Spiess order om att följa de tre kryssarna på avstånd.

Intresset och spänningen ombord är på sin höjdpunkt och man turar om med att kasta en blick i periskopet, vari man allt fortfarande ser de tre kryssarna sakta röra sig framåt.

Det är nu, under däck, som Otto Weddingen meddelar sin geniala plan — ty, för att hava någon utsikt att träffa ett fartyg har han gjort den erfarenheten, att antingen måste detta fartyg äga en konstant, beräknelig fart — eller också ligga alldeles stilla.

Han beslutar sig för att söka uppnå det sista resultatet och frågar:

— Vi hava ju sex periskop som reserv?

— Ja, herr kaptenlöjtnant.

— Gott — så få vi offra fyra och behålla endast två.

Hans officerare förstå ej vad han menar — men inom några ögonblick har han satt dem in i planen och inom kort äro periskopen framtagna och arbetet börjas.

Otto Weddingens avsikt är helt enkelt att konstruera bulvaner för en undervattensbåt, periskop, som lugnt och stilla sticka upp över vattenytan och vilka genom sin närvaro skola få fienden att tro att den är omgiven av en hel svärm av undervattensbåtar. Ström och vind skola föra bulvanerna ned mot fienden och denne skall söka att komma ur skotthåll för dessas projektiler. Han tror sig kunna beräkna, att denna flottans undgående rörelse skall ske rätt in mot engelska kusten, varken åt tyska sidan eller åt något annat håll. Då skall han med »U 9» gå parallellt med båtarna och giva en av dem ett glatt lag från sidan.

Och det arbetas med iver ombord på »U 9» med bulvanernas färdigställande. De förfärdigas helt enkelt av en trälapp från vilken periskopet sticker upp, fästat vid ett rör. Under brädlappen är fästat något bly som gör, att periskopet automatiskt vändes uppåt — blyet nedåt. Brädstumparna målas svarta, avvägas noga i ett kar, fyllt med vatten — sjövatten — och vid två-tiden på morgonen den 22 september 1914 styr »U 9» med full fart nedåt mot de tre fientliga pansarkryssarna.

Men mänskliga beräkningar slå ofta fel bch detta öde undgår ej Otto Weddingen.

Klockan fem på morgonen är »U 9:s» periskop endast på 10 kilometers avstånd från de tre kryssarna och klockan halv sex har detta avstånd förminskats till 3 kilometer.

Nu höjer sig »U 9» något efter att ha gjort en kringgående rörelse under vattnet så, att den några minuter före sex befinner sig på babords sida framför den främsta av pansarkryssarna.

»U 9» höjer sig nu så att tornets översta rand blir synligt över vattnet.

Det är ett nästan otroligt vågstycke, ty man är tätt inpå de fientliga fartygen.

Traebert stiger upp i tornet och de falska periskopen sättas i sjön. Ett par av dem välva runt, men resa sig strax på rätt köl — Traebert sluter till luckan i tornet och »U 9» sänker sig, så att endast periskopet synes.

Ännu har man tydligen intet märkt på de fientliga skeppen — tack vare att tron på tyska undervattensbåtar ej blivit utbredd — tack vare, att Hersings bedrift med »U 21» ej blivit officiellt bekantgjord — tydligen en lycklig idé av flottans överste chef.

Men — vad betyder detta? De engelska kryssarna taga ingen notis om periskopen — Otto Weddingen har tänkt att nu sätta full fart på »U 9», gå under vattnet, hålla jämn fart med pansarkryssarna och dymedelst uppnå samma resultat som hade både »U 9» och fartygen bägge legat stilla. Ty två föremål, som röra sig lika fort åt samma håll äro sinsemellan stillastående.

Men fienden tager ingen notis om de lockande periskopen och Otto Weddingen förändrar helt enkelt sin plan.

Ögonblicket är inne — hans stora ögonblick i livet och med säkert öga och säker hand riktar han torpedröret mot den närmaste av kryssarna.

Ett ryck i den klaff som dirigerar torpedens igångsättningsventil och torpeden slungas ur röret, förbi ståltungan, som håller vattentrycket borta och »U 9» ligger, med periskopet fortfarande över vattenbrynet och i detsamma åser Otto Weddingen med oerhörd spänning hur skottet skall verka.

Sekunder förflyta — de bliva till minuter — nej, skottet tycks hava förfelat målet. —

»Aboukir» läser Otto Weddiingen i tydliga bokstäver på pansarkryssarens bog.

Då —

En väldig störtvåg kastas upp ur havet, midskepps på »Aboukir» — torpeden har träffat.

En obeskrivlig känsla av stolthet griper Otto Weddingen — av vild, allt uppslukande stolthet — stolthet över att vara tysk, över att vara undervattensofficer — över att hava träffat målet — över allt — allt —.

Han vet på en prick fortsättningen av dramat: Torpedens stift har vid beröringen med »Aboukirs» skrov skjutits in i torpedens spets. Det har träffat tändsatsen och 100 kilogram bomullskrut i torpedens inre exploderar och frigör en energimängd av omkring 1,000,000 hästkrafter på en sekund. Explosionen framkallar först en remna i skrovet och en bortslungning av väldiga vattenmassor från detsamma.

Det är detta som just nu skett.

Men de väldiga vattenmassorna vända tillbaka med rasande kraft, och denna oerhörda murbräcka, vattnet, stöter sönder skrovet, vidgar remnan och störtar, som ett ohyggligt skydrag in i fartyget förstörande och uppslukande allt —.

Och se nu — nu kränger »Aboukir» åt sidan — nu sker en ohygglig explosion — det är ammunitionsförråden som antänts och sprängas. —

Det stora fartyget med nästan 1,000 mansbesättning, med 4 stora skorstenar brytes av på mitten — som ett rör och två av skorstenarna ses luta åt vänster medan akterns tvenne luta åt höger.

Efter några minuter sjunker det stolta fartyget medan spillror flyta omkring, matroser i nattdräkter kämpa för livet bland vågorna och endast ett par räddningsbåtar av alla de utsatta hålla sig på rätt köl.

Och mitt i detta virrvarr sjunker »U 9» sakta under havsytan medan en intensiv eldgivning börjar från de andra engelska kryssarna och denna riktas mot de kringdrivande fyra periskopen.

Man har beskyllt de engelska återstående kryssarna för att de i människokärlekens intresse strax hava satt ut båtar för att rädda de omkringsimmande utan att tänka på den fara som drabbade dem själva genom att de då hava måst sakta sin fart — men detta är oriktigt så till vida att bägge sakerna utföras. Med beundransvärd snabbhet sätta såväl »Houge» som »Cressy» en mängd livräddningsbåtar på vattnet samtidigt med att de fullgöra sina sjöstrategiska skyldigheter, de bombardera periskopet av en undervattensbåt, synligt på 300 yards avstånd.

Dramat på havet har börjat.

-

FEMTONDE KAPITLET.

Dramat på havet.

Men det ena perlskopet efter det andra blir synligt och bombardemanget pågår då »U 9» med en andra, ytterst välriktad torped når »Houge» och en ny explosion följer; »Houge» går med sin kamrat till bottnen.

Flera engelska krigsfartyg närma sig nu den sista av kryssarna: »Cressy».

Men denna, »Cressy», har genom väl riktade skott träffat det ena periskopet efter det andra — nu förefaller det fartygets befälhavare som allt vore lugnt, ingen undervattensbåt synes längre till och den lägger bi och låter sitt folk ägna sig åt de omkomna från »Aboukir» och »Houge».

På avstånd skynda »Titan» och »Flora» mot olycksstället; den engelska torpedjagaren »Lucifer» styr med skummet yrande framför bogen ut mot den plats, där dramat nu utspelas.

En trålare skyndar till platsen i barmhärtighetens intresse och då en marinöverkonstapel på »Cressy» får se den — och samtidigt, bredvid den, ett periskop riktar han tre skott ur en 12-pundare först mot trålaren och så mot periskopet. Trålaren sjunker vid första skottet — periskopetkrossas — det är blott ett av de falska, som förut välvt runt, men nu åter rest sig, och marinöverkonstapeln ser med egna ögon, och har sedan meddelat det för

engelska tidningar, hur två tyska matroser flyta upp. Han tager trålaren för ett maskerat krigsfartyg och periskopet för en av de tyska undervattensbåtarna.

Men av dessa finns blott en, »U 9», på platsen och just nu giver »Cressy» ett präktigt tillfälle till anfall.

Med ett mod och en tillförsikt, som gränsar till det otroliga ger »U 9» eld än en gång — för tredje gången under denna strid, som nu varat i två timmar och torpeden träffar »Cressy» så, att den slår in i pannrummet.

Det besynnerliga är, att senare överlevande från »Cressy» vilken nu börjar sjunka och snart går till botten, uppgiva, att tre torpeder avskjutits mot »Cressy». Den första av dessa skulle hava kunnat följas i hela dess bana och träffat fartyget på styrbords sida. En andra skulle hava missat målet och gått på sidan om »Cressy» — men det riktiga är, att endast en torped, »U 9:s» sista, slungades mot »Cressy».

Nu börjar havsytan att se hemsk ut, men »U 9» som har utfört sin mission sänker sig snabbt under vattnet — den äger ej en torped ytterligare och den bästa tjänst Otto Weddingen kan görafosterlandet är nu att föra sin båt i säker hamn, undan förstörelse.

Dock märker han, hur fienden, som nu har samlats i betydande styrkor utanför Hoek van Holland, där dramat utspelats — sänder projektiler i blindo efter »U 9». En tung sådan träffar till och med skrovet — men den långa vattenvägen har förtagit kulan den största kraften och det är endast ett tämligen milt slag, som träffar »U 9».

Periskopet befinner sig nu på ett par meters djup under vattenytan men detta är nog till att »U 9» skall vara alldeles osynlig.

Genom »skvallerspegeln» synes vattnet klart och ljusgrönt ty dagen är visserligen disig men vattnet är särskilt klart i de strömsättningar som just nu råda.

Det rycker i periskopets rör och en darrning går igenom detsamma.

Weddingen ser genom det. Men den syn som uppenbarar sig för honom skall hela hans liv stå oskiljaktigt förenad med den hemska dagen den 22 september 1914 då han utförde undervattensbåtsvapnets hittills oöverträffade bragd.

Synen är som skulle en högre makt styrt det så, att han, som genom sina torpeder bragt all denna sorg och alla dessa lidanden åstad icke skulle slippa att se fasorna genom att helt enkelt dyka ned under havsytan — nej — något skulle även förbehållas honom. —

En hand synes över periskopets glas, en kraftig, valkig sjömansnäve, som av all kraft hakar sig fast vid det framilande periskopet — det är en drunknande som griper efter halmstrået —.

Det knakar och brakar i periskopets långa rör — man ser hur senor och muskler ansträngas, hur fingrarne tryckas flata och vita som en polyps sugvårtor mot glaset och slutligen ett ansikte som med blodsprängda, stirrande, öppna ögon ser rätt in genom glaset —.

Så försvinner synen. —

Sjömannen har gått till bottnen.

En lätt rysning genomilar Otto Weddingen. —

-

SEXTONDE KAPITLET.

Varför »U 9» dröjer.

Hela världen, vet nu om dramat på havet — men vad ingen mera än »U 9:s» befäl och manskap ännu vet är att dessa begagnat sig av periskopbulvaner.

Tidningarna innehålla skiftande meddelanden.

De skildra kampen utanför Hoek van Holland på mycket olika sätt.

De omtala hur dramat tilldrog sig 200 sjömil ut till havs och tiderna variera.

En hand synes över periskopets glas, en kraftig, valkig sjömansnäve, som av all kraft hakar sig fast vid det framilande periskopet — det är en drunknande som griper efter halmstrået —.

Det knakar och brakar i periskopets långa rör — man ser hur senor och muskler ansträngas, hur fingrarne tryckas flata och vita som en polyps sugvårtor mot glaset och slutligen ett ansikte som med blodsprängda, stirrande, öppna ögon ser rätt in genom glaset —.

Så försvinner synen. —

Sjömannen har gått till bottnen.

En lätt rysning genomilar Otto Weddingen. —

-

SEXTONDE KAPITLET.

Varför »U 9» dröjer.

Hela världen, vet nu om dramat på havet — men vad ingen mera än »U 9:s» befäl och manskap ännu vet är att dessa begagnat sig av periskopbulvaner.

Tidningarna innehålla skiftande meddelanden.

De skildra kampen utanför Hoek van Holland på mycket olika sätt.

De omtala hur dramat tilldrog sig 200 sjömil ut till havs och tiderna variera.

Många relatera förloppet så, att »Aboukir» signalerade till de andra kryssarna att den stött på en mina och bad om hjälp. Flera påstå att de bägge då osårade fartygen legat stilla och många versioner gå.

Man har olika uppgifter på hur många människoliv som spillts, men människoliv i krigets dagar frågar man ej så mycket efter och omkring halvtannat tusen man har engelska marinen råd att mista — då däremot tre pansarkryssare — —

Då står det ekonomiska i saken lättare till hands att konstatera. Englands tre kryssare hade ett värde av i runt tal 60 millioner mark medan de tre skotten från »U 9» kostade 30,000 mark.

Hela världen jublar eller gråter — och nu bekantgöres även Hessingens bedrift, att med »U 21» borra »Pathfinder» i sänk — Tyskland glädes och England svär.

Det finns också en kvinna, som oroligt spejar från hamnpiren, som gripes av bägge dessa känslor — Irma Weddingen, som var minut väntar sin man och fylld av oro vandrar mellan sitt hotell och hamnen.

Men Otto Weddingen dröjer.

Hon hör omtalas jublet i Kiel, som flaggsmyckats till makens ära, hon får meddelandet om den heder som vederfarits hennes man i Berlin och att järnkorset väntar honom vid hemkomsten.

Vid hemkomsten!

Än om han aldrig kommer?

Den 22:dra på morgonen stod slaget — det är nu redan morgonen till den 23:dje — och intet synes till av »U 9».

Men den oro och beklämning som höjer och sänker den unga makans bröst skulle blivit än värre om hon vetat hur det just nu står till på »U 9».

Hon vet det emellertid ej — en barmhärtig Gud låter ej människan se det fördolda, ty hon skulle ej kunna tåla det — nöden och faran äro alltid värre för dem som ana dem eller tänka sig in i dem än för den som själv står mitt uppe i dem.

Men »U 9» har avlägsnat sig från platsen för dramat utanför Hoek van Holland och styrt mot hemmet. Endast då och då vågar Otto Weddingen låta periskopet dyka upp och en blick i detsamma upplyser alltid om detsamma: engelska jagare — och så sänker sig »U 9» återigen, tagande en annan kurs.

Räknemästaren Schoen jublar. Han vet vad trean betyder i spådomen: tre pansarkryssare betyder den.

Och Traebert fyller i:

— En för var av våra fiender, en för England, en för Frankrike och en för Ryssland — det är de där tre ettorna som bilda 111.

— Ja, kanske det, säger Weddingen, skrattande. Men den där nollan, som fattas?

— Ja se den blir ingen klok på.

— Utom min hustru, menar Otto Weddingen.

Eisenblätter skrattar till.

— Nå, Eisenblätter, vad var det för något roligt med det?

— Å, svarar Eisenblätter, det bara bevisar, att inte ni, herr kaptenlöjtnant är någon nolla.

— Hur så?

— Jo, er hustru har blivit klok på nollan — men ingen hustru blir klok på sin man — således är ni ingen nolla.

Det är, som hava alla sorger nu flytt dessa män på undervattensbåten »U 9».

Man unnar sig en tids vila — alla äro trötta av ansträngningarna och man går ned på bottnen i Emsflodens mynning för att unna sig några timmars sömn.

Syrebomben för luftförnyelsen är nästan slut och Spiess kopplar in en ny i luftledningen och så småningom gå alla till vila — i morgon skall man vara iland och alla strapatser överståndna.

Snart sova alla ombord på undervattensbåten.

Vad det är som omsider väcker Weddingen vet han icke — men han vaknar och känner sig högst besynnerlig till mods. Det är, som skulle han kvävas. Han kan ej andas — det trycker för bröstet — hankänner svindel — ah — något fel i syreapparaten — han drar av en tändsticka, men den slocknar.

Allt går runt för honom. —

Skall han dö just nu, nu när lyckans gudinna smålett så hult emot honom — och hans hustru —.

Hans hustru. —

— Ah — paketet.

Nu om någonsin hotade den högsta nöd. —

Och — samlande alla sina sista krafter till en våldsam ansträngning sliter han papperet av paketet.

Han famlar därinnanför.

Två små järnbomber.

Och med en sista rest av medvetande känner han en kran i toppen på den ena — och han vrider om kranen.

En isande kyla får honom att draga till sig handen, han släpper paketet — och vaknar åter till liv och medvetande.

Nu lyckas det honom att tända en tändsticka och en lampa. —

Han ropar, han väcker de andra.

— Skynda, kommenderar han, det är fel med syreledningen, luften är avstängd — vad är det?

De andra äro lika illa farna som han själv.

Men omsider upptäckes felet.

En av syrebomberna, som inlastats i Wilhelmshafen, just den som Spiess nyss kopplat in, är en kolsyrebomb.

Hur i all världen har den kommit dit?

— Dragkärran! säger Eisenblätter, dragkärran för tusan.

— Ja, säger Schoen, det hade kunnat bliva döden — en minut till och vi hade gått in i den eviga vilan.

— Min hustrus paket, svarar Weddingen.

— Och det innehöll?

— Två syrebomber — syret räddade oss.

— Men —

— Ja, ser ni Schoen, inte vet jag, men min hustru har klarat nollan.

Schoen visslar.

— Visst tusan, utbrister han.

— Vilket?

— Om 0 fattas.

— Nå?

— Det är inte siffran 0 som det talas om utan bokstaven O — oxygenium-syre — således: »om syre fattas» stod det i brevet — och därför smugglade också Zwilgenz in en bomb kolsyra, som ju är syrets svåraste fiende. —

*

— Men hur kunde du gissa det, älskade, frågar den överlycklige kaptenlöjtnanten då han samma dags middag den 23:dje september 1914 stiger i land.

— Å, de hade ett konversationslexikon påhotellet, svarar fru Irma leende. Jag slog upp bokstaven O och där stod det.

— Men varför var du så rädd för att låta mig veta vad brevet betydde? Och varför kunde du ej omtala att paketet helt enkelt innehöll syre?

— Därför, att det då hade inträffat en av tvenne saker. Antingen skulle du hava lagt bomberna bland de andra i syremagasinet — eller också hade du gått omkring i en ständig ångest, som högst menligt inverkat på dina nerver.

Kaptenlöjtnanten tänker.

— Ja, säger han, hur mycket har jag ej redan att tacka dig för.

Nu stämmer en brusande musik upp till ära för Otto Weddingen och berusad av lycka, stolthet och kärlek vandrar han vid sin makas sida genom gatorna, där flaggor slå för vinden och vita dukar vifta från varje fönster medan höstens blomsterskörd kastas på asfalten för hans fötter.

-